

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΟΡΟΒΕΣΗΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΙΟΥΔΙΘ

ΘΕΑΤΡΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΓΝΩΣΗ»

Το βιβλίο *Επιχειρήσεις Ιουδίθ* του Περικλή Κοροβέση κυκλοφόρησε το 1991 από τις εκδόσεις Γνώση.

Τον Απρίλιο του 2009, και αφού ο εκδοτικός οίκος είχε κλείσει, ο συγγραφέας αποφάσισε να επανακυκλοφορήσει διαδικτυακά το βιβλίο που εντωμεταξύ είχε εξαντληθεί.

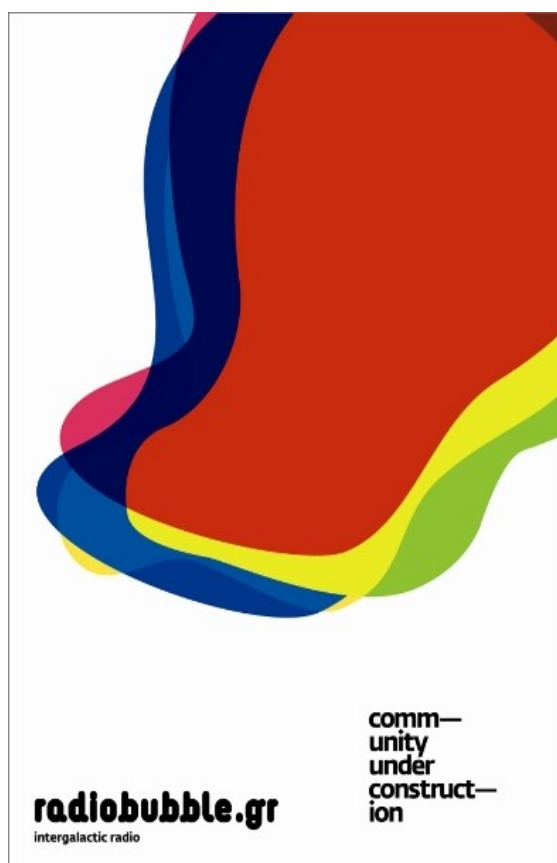
Αυτή τη φορά, με άδεια των [creative commons](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/) και τη συνεργασία της ανοικτής διαδικτυακής ραδιοφωνικής κοινότητας radiobubble.gr

Το βιβλίο σε μορφή pdf βρίσκεται στη διεύθυνση <http://www.radiobubble.gr/el/loudith>

Μέσω του [radiobubble](http://radiobubble.gr) κυκλοφορεί επίσης και το Tango Bar του συγγραφέα το οποίο μπορείτε να βρείτε στη διεύθυνση <http://www.radiobubble.gr/tangobar>

Και οι δύο αυτές εκδόσεις αποτελούν πιστά αντίγραφα της πρωτότυπης έκδοσης.

Τη σειρά ραδιοφωνικών εκπομπών “Εξομολογήσεις” του Περικλή Κοροβέση μπορείτε να τη βρείτε [εδώ](#)

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>
Attribution-Noncommercial-No Derivative Works

3.0 [Ελλάδα License](#)

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΕ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

Τα δύο θεατρικά έργα, το *Tango Bar* και το *Επιχείρησις Ιουδίθ* προσφέρονται δωρεάν μέσω του *radiobubble*. Δεν θα πρέπει να θεωρηθεί σαν μια απλή πράξη γενναιοδωρίας, αλλά, περισσότερο, σαν ένα σημείωμα σε ένα μπουκάλι που ρίχνει κάποιος ναυαγός στον ωκεανό.

Κατ' αρχήν κανείς δεν μου ζήτησε να τα γράψω. Ήταν μια μοναχική δουλειά, στο περιθώριο του ελεύθερου χρόνου που μου έδινε ο βιοπορισμός. Και συνήθως όταν γράφεις για σένα, κατά κανόνα οι άλλοι σε θεωρούν ψώνιο. Κατόπιν, είτε γράψεις ένα βιβλίο, είτε ένα θεατρικό έργο και ακόμα χειρότερα μια ποιητική συλλογή θα πρέπει να το υποβάλλεις κάπου. Και πάντοτε αυτοί του «κάπου» ξέρουν πολύ καλύτερα από σένα. Και αν δεν σε αγνοήσουν παντελώς -αυτό είναι και το πιο σύνηθες- μπορούν να βρουν ότι παρουσιάζεις κάποιο ενδιαφέρον, αλλά πρέπει να «καταλάβεις» αυτά που σου λένε οι σοφοί της αγοράς για να εκδοθείς..

Ευτυχώς στη δικιά μου περίπτωση σχεδόν τα πάντα έγιναν από τύχη. Και ειδικά για αυτά τα δύο έργα οφείλονται πολλά στο λαγωνικό του ελληνικού θεατρικού έργου, τον Αντώνη Αντωνίου και την πολύτιμη συνεργάτριά του, στη ζωή και το θέατρο, Νατάσα Ασίκη, που διακινδύνευσαν δύο θεατρικές σεζόν για να τα ανεβάσουν. Ας δεχτούν από δω, για μια ακόμη φορά, τις ευχαριστίες μου.

Ελεύθερη διακίνηση λοιπόν στο διαδίκτυο! Προσωπικά πιστεύω πως πρέπει να καταργήσουμε το κέρδος και να το αντικαταστήσουμε με την προσφορά. Μήπως κάθε φορά που τραγουδάμε Μότσαρτ ή Βαγγέλη Παπάζογλου πληρώνουμε δικαιώματα; Είναι σίγουρο πως ο δημιουργός πρέπει να πληρώνεται γιατί κάνει ένα μεροκάματο, όπως όλοι οι άλλοι. Βάλτε όμως το ερώτημα αν η καλλιτεχνική δημιουργία είναι μεροκάματο. Μπορεί κάποιος να πλουτίζουν απ' αυτή τη δημιουργία, αλλά κατά κανόνα τότε και πόσο πληρώνεται ο δημιουργός;

Δωρεάν προσφορά λοιπόν! Μπορούμε να το πούμε κλείνοντας αυτό το σύντομο σημείωμα. Είναι ο ασφαλέστερος τρόπος για να συναντήσεις κάποιους που αγαπάς και σε αγαπούν. Χωρίς καμιά διαμεσολάβηση!

Περικλής Κοροβέσης

2009

σημείωμα του συγγραφέα
για τη διαδικτυακή έκδοση
των βιβλίων του

κάτω από το πληκτρολόγιο υπάρχει θάλασσα...

Η ελεύθερη διακίνηση πνευματικών έργων, αυτή που δεν υποκλίνεται στην έννοια του κέρδους, δε δημιουργήθηκε με τις άδειες των *Creative Commons* ή του *Copyright*. Ούτε η έννοια της κοινότητας δημιουργήθηκε με το διαδίκτυο. Οι “νέες αυτές έννοιες”, αποτελούν σταθερές αξίες της παράλληλης πραγματικότητας που καλλιτέχνες σαν τον Περικλή δημιουργούν εδώ χρόνια. Με την εμμονή τους να αντιμετωπίζουν την τέχνη ως επαναστατική ενέργεια. Και με την αίσθηση της αόρατης κοινότητας που θα εφορμήσει από το κάθε πνευματικό έργο σε νέες δημιουργίες.

Μιλώντας στον Περικλή για όσους εδώ και χρόνια προσφέρουν τα έργα τους “ελεύθερα” στο διαδίκτυο, τουμίλαγα για ιδέες που γνώριζε πολύ καλά πριν από μένα. Μιλώντας του για τα “νέα Μέσα”, τις διαδικτυακές κοινότητες, τα *social networks*, τη δημοσιογραφία των πολιτών και τα *blogs*, μετέφραζα άτσαλα στη σύγχρονη διαδικτυακή αργκό όσα λέει και πράττει απ' τη στιγμή που έγραψε το πρώτο του βιβλίο.

Στο *radiobubble*, η εκπομπή του “Εξομολογήσεις”, καταλήγει πάντοτε σε έναν χείμαρρο από “ρε 'συ δε χρειάζονται λεφτά για να κάνουμε...” και “αφού μπορούμε μόνοι μας, γιατί να μη φτιάξουμε...”.

Η κυκλοφορία των βιβλίων “Επιχείρησις Ιουδήθ” και “*Tango Bar*” στο διαδίκτυο είναι απλά μια αρχή...

Ένας μανιώδης εραστής της τυπωμένης γραμματοσειράς, της μυρωδιάς και της αφής του χαρτιού, της δυνατότητας να βουτήξεις με το χέρι και να εκσφενδονίσεις προς το σύμπαν τις ιδέες σου υπό μορφή βιβλίου, διαπράττει με αυτές τις διαδικτυακές εκδόσεις, μια ιστορική απιστία. Για χάρη της δυνατότητας του να έχουν το έργο όλοι. Χωρίς να είναι αναγκασμένοι να πληρώσουν για αυτό. Για να στροβιλιστούν ξανά οι ιδέες στο γαλαξία. Αυτή τη φορά το διαδικτυακό.

Το “χάσμα των γενεών” είναι ανοησία. Αφού κάτω από την ασφαλτο υπάρχει παραλία, κάτω από το πληκτρολόγιο υπάρχει θάλασσα...

για την ανοικτή ραδιοφωνική κοινότητα

radiobubble

(και πολύ χαρούμενος τελικά)

Αποστόλης Καπαρουδάκης

Εκδόσεις «γνώση»
Ιπποκράτους 31, 106 80 Αθήνα
Τηλ. 36 21 194, 36 20 941
Τιx 223260 GNOS GR
Fax 7754963, 3605910

“Gnosis” Publishers
Ippokratous 31, 106 80 Athens
Tel. 36 21 194, 36 20 941
Τιx 223260 GNOS GR
Fax 7754963, 3605910

Περικλής Κοροβέσης, *Επιχειρήσεις Ιουδίθ*

1η έκδοση, Φθινόπωρο 1991

Εικαστικό εξωφύλλου: Πίνακας του Caravaggio (1573-1610).

Τις διορθώσεις των δοκιμίων έκανε ο Βασίλης Κιμούλης,
που είχε και την εκδοτική επιμέλεια του βιβλίου.

©1991, Περικλής Κοροβέσης & Εκδόσεις «γνώση» για την ελληνική γλώσσα
σ' όλο τον κόσμο.

ISBN 960-235-491-7

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΟΡΟΒΕΣΗΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΙΟΥΔΙΘ

εκδόσεις «γνώση»
Αθήνα 1991

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΈΡΓΟΥ
(με τη σειρά που παρουσιάζονται)

ΜΑΡΙΑ, πρώην φίλη του Νίκου : ΔΑΦΝΗ ΛΑΜΠΡΟΓΙΑΝΝΗ
ΙΟΥΔΙΘ, δημοσιογράφος : ΝΑΤΑΣΑ ΛΣΙΚΗ
ΝΙΚΟΣ, κινηματογραφιστής : ΑΝΤΩΝΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΝΤΙΚ ΤΡΕΪΣΥ, αστυνομικός : ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΜΠΑΝΗΣ

ΟΙ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : ΑΝΤΩΝΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ : ΤΑΣΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ
ΜΟΥΣΙΚΗ : ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΡΟΥΠΟΣ
ΦΩΤΙΣΜΟΙ : ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πρώτη παρουσίαση: ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ 1991-1992

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

(Στο εξοχικό σπίτι του ΝΙΚΟΥ. Το σκηνικό παριστά το καθιστικό του σπιτιού. Η ατμόσφαιρα και η επίπλωση δείχνουν έναν άνθρωπο βαθύτατα καλλιεργημένο και ταξιδεμένο. Υπάρχει ένα πιάνο, ένας καναπές με πολυθρόνες, βιβλιοθήκες, δισκοθήκες, φωτογραφίες, κλπ. Κοντά στο προσκήνιο υπάρχει ένα κιβώτιο ξύλινο. Το σπίτι είναι εξοπλισμένο με κομπιούτερ, φαξ και στερεοφωνικά. Το σκηνικό είναι διαμορφωμένο σε τρία επίπεδα. Το πρώτο επίπεδο είναι στο βάθος, όπου βρίσκεται η κουζίνα και το μπαρ. Το δεύτερο επίπεδο είναι το καθιστικό, και το τρίτο επίπεδο είναι μπροστά, και είναι η βεράντα του σπιτιού, που βλέπει στη θάλασσα. Οι θεατές κάθονται από τη μεριά της θάλασσας. Αχούγεται ένα πιάνο. Απέξω, η ΜΑΡΙΑ, η ΙΟΥΔΙΘ και ο ΝΙΚΟΣ έρχονται κεφάλι με φωνές και τραγούδια. Μόλις τελειώσει το πιάνο, μπαίνουν κεφάλι).

ΜΑΡΙΑ (κάνει μια βόλτα στο χώρο): Σαν ψέμα μου φαίνεται πως είμαι πάλι εδώ. Τίποτα δεν άλλαξε. Η ίδια αρμύρα από τη θάλασσα. Και η βεράντα πάντα ανοιχτή. Τα ίδια βιβλία, οι ίδιοι δίσκοι, η μυρωδιά από τον καπνό σου. Όπως τότε. Λες και ο χρόνος σταμάτησε εδώ.

ΝΙΚΟΣ: Σε δέκα χρόνια κάτι αλλάζει.

ΜΑΡΙΑ: Για μένα αυτός ο χώρος θα είναι πάντα ο ίδιος.

ΝΙΚΟΣ: Τουλάχιστον θα μπορούσες να δεις κάποια αλλαγή.

Στα βιβλία... στους δίσκους... σε μένα... Δεν έγινα καλύτερος;

ΜΑΡΙΑ (γελώντας ανάλαφρα κουνάει αρνητικά το κεφάλι της).

ΝΙΚΟΣ (γελάνε όλοι): Τι να σας βάλω;

ΜΑΡΙΑ: Εγώ θα ετοιμάσω κάτι. Το μικρό κοριτσάκι που του μάθαινες τα μυστικά των κοκτέηλ, μεγάλωσε και τώρα ξέρει καλύτερα από σένα. Δεν έχεις αντίρρηση;

ΝΙΚΟΣ: Αυτό θα μπορούσε να ήταν η δεύτερη μπηχτή σου, σε χρόνο μηδέν.

ΜΑΡΙΑ: Η τρίτη με τη δική σου. Γι' αυτό λέω πως τίποτα δεν άλλαξε. (Φεύγει και πηγαίνει στην κουζίνα να ετοιμάσει τα ποτά).

ΝΙΚΟΣ: Δημοσιογράφος, λοιπόν.

ΙΟΥΔΙΘ: Κινηματογραφιστής, λοιπόν.

ΝΙΚΟΣ: Κατά κάποιο τρόπο, ναι. Εσύ;

ΙΟΥΔΙΘ: Και γω, κατά κάποιο τρόπο, ναι.

ΝΙΚΟΣ: Γιατί;

ΙΟΥΔΙΘ (γελάει): Γιατί περισσότερο είμαι συλλέκτρια ήχων παρά δημοσιογράφος.

ΝΙΚΟΣ: Ενδιαφέρον, αλλά ακατανόητο.

ΙΟΥΔΙΘ: Δουλεύω σε ραδιόφωνο. Έχω μια εκπομπή που προσέχω ιδιαίτερα τον ήχο. Συλλέγω τον ήχο με τον ίδιο τρόπο που εσύ συλλέγεις τις εικόνες. Μόνο που εσύ είσαι διάσημος.

ΝΙΚΟΣ: Τι διάσημος; Θεωρώ τον εαυτό μου επαρκή επαγγελματία.

ΙΟΥΔΙΘ: Γιατί γύρισες στην Ελλάδα;

ΝΙΚΟΣ: Για μια ταινία.

ΙΟΥΔΙΘ: Δε διαβάσαμε τίποτα όμως.

ΝΙΚΟΣ: Θέλω να την κρατήσω μυστική για να μπορέσει να γίνει.

ΙΟΥΔΙΘ: Τι φοβάσαι;

ΝΙΚΟΣ: Έχω βρει κάτι πολύτιμες μαρτυρίες, που δε θέλω να τις χάσω. Θ' αλλάξουν την ιστορία. Δε θέλω να τους πιάσουν και να τους πιέσουν και να μη...

ΙΟΥΔΙΘ: Ξέρω για τις φοβίες σου και τις υπερβολές σου.

ΝΙΚΟΣ: Θα σου έχει μιλήσει η Μαράτα;

ΙΟΥΔΙΘ: Η Μαρία, εννοείς.

ΝΙΚΟΣ: Έστω. Η Μαρία-Μαράτα.

ΜΑΡΙΑ: Οι άντρες έχουν την τάση να μπερδεύουν πάντα δυο γυναικεία ονόματα.

ΝΙΚΟΣ: Μαρία και Μαράτα είναι το ίδιο πρόσωπο.

ΙΟΥΔΙΘ: Η Μαρία είναι η φίλη μου και η Μαράτα είναι το όνομα του μαγαζιού της. Άλλο τα πράγματα και άλλο τα πρόσωπα.

ΝΙΚΟΣ: Γιατί η φίλη σου και όχι η φίλη μας;

ΙΟΥΔΙΘ: Πιστεύεις πως ένας άντρας και μια γυναίκα μπορούν να γίνουν ποτέ φίλοι;

ΝΙΚΟΣ: Δύσκολα, αλλά κάθε πραγματική φιλία είναι δύσκολη.

ΙΟΥΔΙΘ: Εσύ είσαι φίλος με τη Μαράτα;

ΝΙΚΟΣ: Αγαπάω τα μπαρ.

ΙΟΥΔΙΘ: Δεν εννοώ το μαγαζί. Για τη Μαρία, λέω.

ΝΙΚΟΣ: Να μην μπερδεύουμε τα πρόσωπα με τα πράγματα (γελάνε).

ΜΑΡΙΑ (φέρει ένα δίσκο με τρία κοκτέηλ): Δε χάνετε, βλέπω, τον καιρό σας. Τα πράγματα στον τόπο τους και στο χρόνο τους κερδίζονται. Είναι ένα από τα αξιώματα του Νίκου.

ΝΙΚΟΣ: Δεν το θυμάμαι.

ΜΑΡΙΑ: Ούτε πως ήμουν πάντα εκτός τόπου και χρόνου;

ΝΙΚΟΣ: Ούτε αυτό.

ΜΑΡΙΑ: Δεν το θυμάσαι. Ακριβώς όπως τον παλιό καλό καιρό.

ΙΟΥΔΙΘ (από το πιάνο, χτυπάει δυο-τρεις νότες): Εσύ παίζεις πιάνο;

ΝΙΚΟΣ: Ποιος άλλος;

ΜΑΡΙΑ: Play it again, Sam.

ΝΙΚΟΣ: Παμ, παμ, παμ, παμ. (σκοπός «Καζαμπλάνκας»).

Όχι και να παίξω. Να σας το τραγουδήσω.

ΙΟΥΔΙΘ: Και μεις τι θα κάνουμε;

ΜΑΡΙΑ (τον σηκώνει, τον πιάνει αγκαζέ και φιλοτραγουδώντας το τραγούδι τον καθίζει στο πιάνο. Ο ΝΙΚΟΣ κάθετιστο πιάνο και παίζει την εισαγωγή του τραγουδιού. Η ΜΑΡΙΑ και η ΙΟΥΔΙΘ τραγουδούν μαζί, «παίζοντας» λιγάκι το Χόλλυγουντ. Η παρλάτα που ακολουθεί είναι την ώρα που ο ΝΙΚΟΣ παίζει πιάνο).

ΙΟΥΔΙΘ: Μα πού τον είχες κρυμμένο τόσο καιρό;

ΜΑΡΙΑ: Είναι έτσι από τη φύση του. Κρύβεται.

ΙΟΥΔΙΘ: Γιατί κρύβεται;

ΜΑΡΙΑ: Αυτό ήταν και το δικό μου το ερώτημα. Σε σένα όμως ίσως μπορεί ν' απαντήσει. Είσαι νεότερη.

ΙΟΥΔΙΘ: Είναι μπήχτης;

ΜΑΡΙΑ: Επαγγελματίας του είδους.

(Τελειώνει να παίζει πιάνο ο ΝΙΚΟΣ).

ΝΙΚΟΣ: Ελπίζω, παρ' όλα αυτά, να μην αισθάνεστε καμιά απειλή.

(Αυθόρμητα τα κορίτσια γελούν).

ΙΟΥΔΙΘ: Μάλλον εσύ θα πρέπει να αισθάνεσαι απειλούμενος.

ΜΑΡΙΑ: Εγώ θα ετοιμάσω τα επόμενα (πηγαίνει στο μπαρ).

ΝΙΚΟΣ (σηκώνεται από το πιάνο και πηγαίνει προς τη βεράντα. Ανάβει ένα τσιγάρο): Γιατί θα πρέπει να αισθάνομαι απειλούμενος;

ΙΟΥΔΙΘ (πλησιάζει προς το μέρος του ΝΙΚΟΥ): Μόνος με δυο γυναίκες στην ερημιά...

ΝΙΚΟΣ: Έχω την εντύπωση πως κάπου σε ξέρω.

ΙΟΥΔΙΘ: Δε βρίσκεις να πεις τίποτα πιο πρωτότυπο;

ΝΙΚΟΣ: Είναι πρωτότυπο. Γιατί κάπου σε ξέρω.

ΙΟΥΔΙΘ: Εγώ δεν είμαι δημόσιο πρόσωπο.

ΝΙΚΟΣ: Αν εννοείς εμένα, δεν είμαι.
ΙΟΥΔΙΘ: Έχω δει δύο ντοκιμαντέρ σου.
ΝΙΚΟΣ: Ποια;
ΙΟΥΔΙΘ: Αυτό με τα παιδιά της Αιθιοπίας και αυτό με τους Ιρλανδούς του IPA.
ΝΙΚΟΣ: Πού τα είδες; Μ' ενδιαφέρει. Δε νομίζω να έχει παιχτεί τίποτα δικό μου στην Ελλάδα.
ΙΟΥΔΙΘ: Νομίζεις πως σου κάνω την έξυπνη;
ΝΙΚΟΣ: Συγνώμη, δεν είχα κακή πρόθεση.
ΙΟΥΔΙΘ: Το ξέρω. Η κόλαση είναι γεμάτη από καλές προθέσεις, όπως λέει και κάθε απόφοιτος του Γαλλικού Ινστιτούτου.
(Πλησιάζει η ΜΑΡΙΑ με νέα κοκτέιλ).
ΜΑΡΙΑ (σερβίροντας τα ποτά στο τραπέζι του καθιστικού): Εγώ της τα έδειξα.
ΝΙΚΟΣ: Κι εσύ πού τα βρήκες;
ΜΑΡΙΑ (κάθεται στην πολυθρόνα): Τόσο δύσκολο είναι να μου στείλει κάποιος δύο βιντεοταινίες από το Παρίσι;
ΙΟΥΔΙΘ: Σωστά, έπρεπε να το είχα καταλάβει. Ο κύριος Μάκης δε θα έχανε την ευκαιρία να πουλήσει εκδουλεύσεις.
ΜΑΡΙΑ: Ο κύριος Μάκης, ήταν πολύ πιο εντάξει από σένα.
ΝΙΚΟΣ: Θέμα αισθητικής και καλλιέργειας.
ΙΟΥΔΙΘ: Πόσο καιρό είσαστε μαζί;
ΝΙΚΟΣ, ΜΑΡΙΑ: Πέντε χρόνια.
Τέσσερα χρόνια.
ΙΟΥΔΙΘ: Τεσσεραπέντε;
ΝΙΚΟΣ (κάθεται στη δεξιά πολυθρόνα): Τέσσερα. Είχα απολυθεί ένα χρόνο νωρίτερα και η κυρία το κράταγε μυστικό. Στη θέση μου είχε προσληφθεί ο κύριος Μάκης.
ΜΑΡΙΑ: Εγώ όμως δεν είχα προσληφθεί ποτέ.
ΙΟΥΔΙΘ: Πρώτη φορά βρίσκαστε από τότε;
ΝΙΚΟΣ: Ναι.
ΜΑΡΙΑ: Και μάλιστα τυχαία.

- ΙΟΥΔΙΘ (κοιτάει το ρολόι της): Πω, πω, πρέπει να κάνω ένα τηλεφώνημα στη δουλειά μου.
- ΝΙΚΟΣ: Τέτοια ώρα;
- ΙΟΥΔΙΘ: Έχω νυχτερινή εκπομπή. (Παύση). Νομίζω πως και γω κάπου σε ξέρω.
- ΜΑΡΙΑ: Θα έχετε πηδηχτεί. Από κει γνωρίζει κόσμο ο Νίκος.
- ΙΟΥΔΙΘ: Πού είναι το τηλέφωνο;
- ΝΙΚΟΣ: (δείχνει το τηλέφωνο που βρίσκεται σ' ένα τραπεζάκι κοντά στη βεράντα, πρώτο πλάνο για τους θεατές): Εκεί.
- ΙΟΥΔΙΘ (πηγαίνει στο τηλέφωνο και σχηματίζει ένα νούμερο): Ναι, Πέρυ εσύ; Σε κατάλαβα. Θέλω να μου πεις αν ο ήχος είναι καλός (γυρίζει τελείως φάτσα προς το κοινό και κρύβει το τηλέφωνο από τους άλλους δυο. Ξεβιδώνει το μικρόφωνο και βάζει μέσα ένα κοριό).
- ΜΑΡΙΑ: Γιατί είσαι τόσο επιθετικός;
- ΝΙΚΟΣ: Κι εσύ είσαι.
- ΜΑΡΙΑ: Αλλιώςτικά είχα φανταστεί μια νέα συνάντησή μας.
- ΝΙΚΟΣ: Κι εγώ το ίδιο.
- ΜΑΡΙΑ: Δεν την επεδίωξες όμως ποτέ.
- ΝΙΚΟΣ: Ούτε συ.
- ΙΟΥΔΙΘ: Τι τηλέφωνο έχετε εδώ;
- ΝΙΚΟΣ: Το γράφει πάνω.
- ΙΟΥΔΙΘ: Ευχαριστώ. Γράψε 0292-39327. Πες το και συ.
- ΜΑΡΙΑ: Εγώ όσο μπορούσα σε παρακολουθούσα.
- ΝΙΚΟΣ: Τα ταινιάκια μου είναι για το κοινό.
- ΜΑΡΙΑ (πικρά): Πολύ σωστά. Η σχέση μας ήταν δημιουργού-κοινού.
- ΙΟΥΔΙΘ: Έλα, βρε Πέρυ, που δε θα καταλάβεις μέχρι τι ώρα μπορείς να με πάρεις. Εδώ θα 'μαι. Ξέρεις πώς γίνονται αυτά. Ναι, ναι, εντάξει. Άντε, καλή βάρδια, γεια. (Πηγαίνει προς το τραπέζι, ακουμπάει την τσάντα της και κάθεται στον καναπέ). Τι έγινε;

ΜΑΡΙΑ: Οι άντρες, αχ Θεέ μου, δε θα πρέπει να υπάρχει πιο παράλογο ζώο απ' αυτό.

ΙΟΥΔΙΘ: Το παράλογο έχει κι αυτό τη λογική του.

ΜΑΡΙΑ: Ναι, μόνο που αυτή η λογική αλλάζει μόλις την καταλάβεις.

ΙΟΥΔΙΘ: Οι άντρες είναι σαν τα κομπιούτερ, μόλις βρεις τον κωδικό να μπεις στο πρόγραμμα, και λες εντάξει, τώρα βρήκα μια λύση, την επόμενη φορά έχει αλλάξει ο κωδικός.

ΝΙΚΟΣ: Υποθέτω, αυτός είμαι εγώ.

ΜΑΡΙΑ: Όχι, εσύ δε χωράς σε κανένα πρόγραμμα.

ΙΟΥΔΙΘ: Αυτό είναι κομπλιμέντο.

ΝΙΚΟΣ: Μπορεί (σηκώνεται και πηγαίνει στο μπαρ και ετοιμάζει ένα ουίσκι).

ΙΟΥΔΙΘ: Βάρυτε το κλίμα.

ΜΑΡΙΑ: Ναι, και ξεκινήσαμε τόσο ευχάριστα.

ΙΟΥΔΙΘ: Σ' όλη τη διαδρομή τραγουδάγαμε.

ΜΑΡΙΑ: Είχα χρόνια να τραγουδήσω σ' αυτοκίνητο.

ΙΟΥΔΙΘ: Κάτι τον πείραξε.

ΜΑΡΙΑ: Τον πείραξε που με ξαναείδε εδώ. Ίσως θα πρέπει να φύγουμε.

ΙΟΥΔΙΘ: Όχι, σε παρακαλώ, θέλω να μείνουμε, σε παρακαλώ, Μαρία μου.

ΜΑΡΙΑ: Έστω, για το χατίρι σου.

ΙΟΥΔΙΘ (σκύβει και τη φιλάει): Σ' ευχαριστώ. (Ο ΝΙΚΟΣ πλησιάζει με το ποτήρι του). Μας θεωρείς ζευγάρι;

ΝΙΚΟΣ: Δεν το σκέφτηκα έτσι.

ΙΟΥΔΙΘ: Είναι πολλοί που μας θεωρούν.

ΜΑΡΙΑ: Γιατί άλλαξες ποτό; (Σηκώνεται και του παίρνει το ποτήρι). «Η ευχαρίστηση θέλει επιβράδυνση και η δυσαρέσκεια επιτάχυνση». Δικό σου απόφθεγμα δεν είναι; Θα αφήσεις τα ποτά σε μένα. Αλλιώς, η βραδιά θα τελειώσει σύντομα.

ΝΙΚΟΣ (της ξαναπαίρνει το ποτό): Αυτό το σπίτι είναι δικό μου. Όπως κι αυτά τα έπιπλα, τα βιβλία, οι δίσκοι. Το ίδιο ισχύει και για τα ποτά μου. Όπως και η διάθεσή μου για το τι ποτό θα πιω...

ΙΟΥΔΙΘ: Δίκιο έχει. Κι εγώ θα πιω ένα ουίσκι.

ΝΙΚΟΣ: Θα σου το ετοιμάσω εγώ. (Πίνει το ουίσκι του επιδεικτικά και πηγαίνει στο μπαρ).

ΜΑΡΙΑ: Σου αρέσει;

ΙΟΥΔΙΘ: Ναι, έχει κάτι, κάτι μου θυμίζει.

ΜΑΡΙΑ: Τότε να φύγω.

ΙΟΥΔΙΘ: Να μη φύγεις.

ΜΑΡΙΑ: Δε θέλω να σου κάνω χαλάστρα.

ΙΟΥΔΙΘ: Ποτέ δε μου έχεις κάνει χαλάστρα. Γιατί να μου κάνεις τώρα;

ΜΑΡΙΑ: Τον θέλεις;

ΙΟΥΔΙΘ: Δεν ξέρω ακόμα. Αλλά πάντως δεν είναι γι' αυτό που θέλω να μείνω.

ΜΑΡΙΑ: Επαγγελματικοί λόγοι;

ΙΟΥΔΙΘ: Πες κι έτσι.

(Ακούγεται το τραγούδι της *Billie Holiday* που έχει βάλει ο ΝΙΚΟΣ. Έρχεται με τρία ποτά).

ΜΑΡΙΑ (διστάζει αλλά παίρνει το ποτήρι): Έβαλες τα καυλιάρικα;

ΝΙΚΟΣ: Δεν το θυμάσαι αυτό;

ΜΑΡΙΑ: Μπαρ έχω, Νίκο. Ξέρω καλύτερα από σένα τώρα τους δίσκους.

ΝΙΚΟΣ: Αυτό δε σου λέει τίποτα ιδιαίτερο;

ΜΑΡΙΑ (προσπαθεί να θυμηθεί): Το τραγούδι το ξέρω καλά. Δε μου θυμίζει όμως τίποτα.

ΝΙΚΟΣ: Ίσως γιατί θα το έχεις παίξει πολλές φορές.

ΜΑΡΙΑ: Ίσως.

ΝΙΚΟΣ: Ίσως ή σίγουρα;

ΙΟΥΔΙΘ: Αν έχει κάποια ιστορία αυτό το τραγούδι, πές τη, μη μας παιδεύεις.

ΝΙΚΟΣ: Δεν ξέρω αν έχει ιστορία αυτό το τραγούδι, αλλά εμένα μου θυμίζει πάντα μια ιστορία σε δύο πράξεις.

ΜΑΡΙΑ: Δεν ήρθαμε εδώ για να πούμε ιστορίες.

ΙΟΥΔΙΘ: Εμένα μ' ενδιαφέρει να την ακούσω.

ΝΙΚΟΣ: Τότε θα σου την πω.

ΜΑΡΙΑ: Μπορείς και να της κολλήσεις χωρίς ιστορία. Είναι νέο κορίτσι. Βαριέται τα ρετρό κολλήματα.

ΙΟΥΔΙΘ: Στα νέα κορίτσια αρέσουν οι ιστορίες, γιατί ό,τι ζουν είναι χωρίς ιστορία.

ΝΙΚΟΣ: Μια φορά κι έναν καιρό, λοιπόν, ήταν μια νέα και όμορφη κοπέλα. Όλοι την καμάρωναν και την ήθελαν. Αλλά ήταν πάμπτωχη. Έψαχνε λοιπόν να βρει έναν πρίγκιπα που θα ερχόταν κάποιο βράδυ πάνω στο άσπρο του άλογο και θα την έπαιρνε.

ΜΑΡΙΑ: Νίκο, σε παρακαλώ, σταμάτα. Μη γίνεσαι χυδαίος.

ΝΙΚΟΣ: Προσπαθώ να κάνω μια χυδαία ιστορία εντελώς αβρή.

ΜΑΡΙΑ: Νίκο, άκου με. Όταν μπήκες απόψε στο μαγαζί ξαφνικά, και κατάλαβα πως ήσουν εσύ, κόπηκαν τα πόδια μου. Όχι πως περίμενα ή περιμένω κάτι από σένα. Ο χρόνος ξέκανε ό,τι δεν μπόρεσα να ξεκάνω εγώ. Ήρθα εδώ γιατί εσύ το πρότεινες και γιατί είχαμε κέφι, και γιατί το ήθελα, φυσικά. Δεν ήρθα εδώ για να με προσβάλλεις. Κατάλαβες;

ΙΟΥΔΙΘ: Δεν καταλαβαίνω τίποτα.

ΜΑΡΙΑ: Δεν τον ξέρεις καλά, γι' αυτό.

ΝΙΚΟΣ: Τώρα ποιος προσβάλλει ποιον;

ΙΟΥΔΙΘ: Μα τι έγινε; Μιλάτε σαν να είσαστε ακόμα ζευγάρι. (Παύση. Ακούγεται δυνατά το τραγούδι).

ΝΙΚΟΣ: Μ' αυτό το τραγούδι, σ' αυτό τον καναπέ, έκανα για πρώτη φορά έρωτα με μια κοπέλα. Μαζί της ένιωσα πως δεν είχα κάνει ποτέ έρωτα άλλη φορά στη ζωή μου.

- ΙΟΥΔΙΘ: Στον καναπέ που κάθομαι εγώ;
- ΜΑΡΙΑ: Αχ και να είχε στόμα αυτός ο καναπές τι θα έλεγε.
- ΝΙΚΟΣ: Ή αν είχε μάτια, τι θα έβλεπε.
- ΜΑΡΙΑ: Ναι, και θα έβλεπε και θα άκουγε. Άσε καλύτερα αυτή τη συζήτηση.
- ΝΙΚΟΣ: Δε σου αρέσει, βλέπω, αυτή η συζήτηση. Ενοχές;
- ΜΑΡΙΑ: Τι ενοχές; Εγώ ήμουν η επίσημη. Είχα κρεβατοκάμαρα. Ο καναπές είναι για τα πάθη. Όταν δεν κρατιόμαστε να πάμε μέσα.
- ΝΙΚΟΣ: Γι' αυτό εσύ χρησιμοποιούσες τον καναπέ;
- ΜΑΡΙΑ: Πότε χρησιμοποίησα εγώ τον καναπέ;
- ΝΙΚΟΣ: Το αρνείσαι;
- ΙΟΥΔΙΘ: Ε, η πλάκα γίνεται κρύα. Επιπλέον γινόσαστε και ανάγωγοι να συζητάτε τέτοια πράγματα μπροστά σ' ένα μικρό κορίτσι.
- ΝΙΚΟΣ (έξαλλος): Σκασμός.
- ΙΟΥΔΙΘ: Όχι και σκασμός.
- ΝΙΚΟΣ: Να έχεις το σπίτι σου, τα βιβλία σου, τους δίσκους σου, τη γυναίκα σου, να έχεις ταξιδέψει τρεις μέρες και νύχτες του σκοτωμού, να λαχταράς να τη δεις, να την αγκαλιάσεις, να σκέφτεσαι τον έρωτά της, και να την βρίσκεις καβάλα πάνω σ' αυτόν τον καναπέ, τον ίδιο καναπέ που είχατε πρωτοκάνει έρωτα. Και επιπλέον έχοντας βάλει αυτό το δίσκο.
- ΙΟΥΔΙΘ: Ο δίσκος σε πείραξε.
- ΝΙΚΟΣ: Σκασμός, αναιδέστατο καυλοράπανο.
- ΙΟΥΔΙΘ: Όχι και αναιδέστατο.
- ΜΑΡΙΑ: Πότε μ' έπιασες καβάλα και γω δεν το θυμάμαι;
- ΝΙΚΟΣ: Όταν γύρισα από το Αφγανιστάν, μπήκα σιγά-σιγά να σου κάνω έκπληξη. Και σε βρήκα καβάλα με τον κύριο Μάκη.
- ΜΑΡΙΑ: Δεν είπες τίποτα όμως.
- ΝΙΚΟΣ: Ναι, ήταν η κατάλληλη στιγμή για συζήτηση.

- ΜΑΡΙΑ: Με συγχωρείς, Νίκο, με συγχωρείς (την πιάνουν τα κλάματα). Συγνώμη, θα βγω έξω να πάρω λίγο αέρα (φεύγει τρέχοντας).
- ΝΙΚΟΣ (πηγαίνει στο μπαρ και έρχεται με δυο ποτά): Με συγχωρείς.
- ΙΟΥΔΙΘ: Δύσκολη κατάσταση, καταλαβαίνω.
- ΝΙΚΟΣ: Μερικές φορές δεν μπορώ να συγκρατήσω τα νεύρα μου.
- ΙΟΥΔΙΘ: Πήγαινε να τη βρεις.
- ΝΙΚΟΣ: Δε θ' αλλάξει τίποτα.
- ΙΟΥΔΙΘ: Αφού δεν το είχες πει τόσα χρόνια, γιατί το είπες τώρα;
- ΝΙΚΟΣ: Δεν ξέρω, μερικά πράγματα, φαίνεται, μένουν.
- ΙΟΥΔΙΘ: Την αγαπάς ακόμα;
- ΝΙΚΟΣ: Απ' ό,τι ξέρω, όχι. Έχει τελειώσει αυτή η ιστορία. Και γι' αυτήν εξάλλου.
- ΙΟΥΔΙΘ: Μιλάει συχνά όμως για σένα. Παρακολουθεί όλα όσα κάνεις. Και ίσως εγώ να φταίω για όλα.
- ΝΙΚΟΣ: Εσύ γιατί;
- ΙΟΥΔΙΘ: Κάνω γκάφες.
- ΝΙΚΟΣ: Τι γκάφα έκανες;
- ΙΟΥΔΙΘ: Όλα ξεκίνησαν από τις ταινίες σου. Αν δεν έλεγα πως τις είχα δει, δε θα έβγαινε ο κύριος Μάκης στη μέση. Έτσι δεν είναι;
- ΝΙΚΟΣ: Μπορεί όμως να έβγαινε έτσι κι αλλιώς.
- ΙΟΥΔΙΘ: Εγώ στον θύμισα όμως.
- ΝΙΚΟΣ: Έχεις τάση να ενοχοποιείς τον εαυτό σου.
- ΙΟΥΔΙΘ: Κι εσύ τάση να ενοχοποιείς τη Μαρία.
- ΝΙΚΟΣ: Την αγαπάς τη φίλη σου.
- ΙΟΥΔΙΘ: Είναι σπουδαίος άνθρωπος. Τη θαυμάζω. Σχεδόν οφείλω τα πάντα σ' αυτήν. Είναι τόσο όμορφη γυναίκα...
- ΝΙΚΟΣ: Είστε ζευγάρι;
- ΙΟΥΔΙΘ: Κάθε άντρας έχει τον μπάτσο μέσα του. Πάντως για

να μην πάει χαμένο το αστυνομικό σου δαιμόνιο, μπορώ να σου δώσω μια ενδιαφέρουσα πληροφορία.

ΝΙΚΟΣ: Για λέγε.

ΙΟΥΔΙΘ: Αμέσως τσίμπησε. Τον κύριο Μάκη τον έχω πάρει κι εγώ.

ΝΙΚΟΣ: Αν νομίζεις πως θα εκνευριστώ ξανά μ' αυτό το μαλάκα, είσαι γελασμένη.

ΙΟΥΔΙΘ: Είσαι υποκριτής.

ΝΙΚΟΣ: Με ξέρεις λίγο για να βγάζεις τέτοια συμπεράσματα.

ΙΟΥΔΙΘ: Αντέχεις λοιπόν να σου πω παραπάνω πράγματα για τον κύριο Μάκη.

ΝΙΚΟΣ: Δε μ' ενδιαφέρει.

ΙΟΥΔΙΘ: Σ' ενδιαφέρει, αλλά ζηλεύεις.

ΝΙΚΟΣ: Να ζηλέψω τι; Εσένα που μόλις σε γνώρισα ή τη Μαρτάτα που έχω να τη δω δέκα χρόνια;

ΙΟΥΔΙΘ: Είστε ανταγωνιστικά όντα οι άντρες με υπερτροφικό εγωισμό.

ΝΙΚΟΣ: Θα βάλω λίγη μουσική (πηγαίνει στους δίσκους). Καμιά προτίμηση;

ΙΟΥΔΙΘ: Ναι. Κάτι που να σου αρέσει και να σε εκφράζει.

(Ο ΝΙΚΟΣ βάζει Brassens, το "Il n' y a pas d' amour heureux").

ΙΟΥΔΙΘ: Μ' αρέσει ο Brassens (αρχίζει να χορεύει με μια τάση για στριπτίζ).

ΝΙΚΟΣ: Θα κάνεις στριπτίζ;

ΙΟΥΔΙΘ: Θέλεις να δεις τον κώλο μου;

ΝΙΚΟΣ: Θα μου τον δείξεις;

ΙΟΥΔΙΘ: Φοβάσαι;

ΝΙΚΟΣ: Έχω ξαναδεί γυναίκα γυμνή.

ΙΟΥΔΙΘ: Το Μάκη εννοώ.

ΝΙΚΟΣ: Έχω άλλα ενδιαφέροντα στη ζωή μου.

ΙΟΥΔΙΘ: Σίγουρα, εσύ είσαι ο επιτυχημένος κινηματογραφιστής, που η κάθε του ταινία δημιουργεί ένα κινηματο-

γραφικό και πολιτικό σκάνδαλο, δεν μπορεί ν' ασχολείται με τον κύριο Μάκη, παρά μόνο όταν τον βρει στο κρεβάτι της γυναίκας του.

ΝΙΚΟΣ: Έχεις δίκιο, κακώς ασχολήθηκα.

ΙΟΥΔΙΘ: Καλώς ασχολήθηκες. Είναι από τους καλύτερους εραστές της Αθήνας. Ακούραστος, ευγενικός, εξυπηρετικός. Καμιά μας δεν είχε ποτέ κανένα παράπονο. Στο μπαρ του πάντα θα συναντήσεις τον καλύτερο κόσμο.

ΝΙΚΟΣ: Αυτός οργάνωσε και το μπαρ της Μαριάς.

ΙΟΥΔΙΘ: Ναι, της έδωσε χρήματα, την πείρα του, μελατεία, κύρος, τα πάντα.

ΝΙΚΟΣ: Όλα στην Ελλάδα ξεκινάν απ' το κρεβάτι...

ΙΟΥΔΙΘ: Ή καταλήγουν στο κρεβάτι. Έχει και τις χάρες της αυτή η χώρα. Με το Μάκη η Μαρία βρήκε τον εαυτό της, με σένα τον έχανε σιγά-σιγά.

ΝΙΚΟΣ (σηκώνεται): Μήπως είναι ώρα να πας σπίτι σου;

ΙΟΥΔΙΘ: Με διώχνεις;

ΝΙΚΟΣ: Έχω αρχίσει και βαριέμαι.

ΙΟΥΔΙΘ: Και γω.

ΝΙΚΟΣ: Πάω να φωνάξω τη Μαρία.

ΙΟΥΔΙΘ: Επιτέλους, την είπες με το όνομά της.

ΝΙΚΟΣ: Θα σας πάω πίσω στο μπαρ, να πάρετε το δικό σας αυτοκίνητο.

ΙΟΥΔΙΘ: Μην κάνεις τον κόπο. Θα τηλεφωνήσω για ένα ταξί.

ΝΙΚΟΣ: Δεν έρχονται ταξί εδώ. (Φεύγει).

ΙΟΥΔΙΘ (γυρίζει το δωμάτιο και το περιεργάζεται. Το μάτι της πέφτει πάνω στο κιβώτιο. Το ανοίγει κι από μέσα βγάζει ένα τουφέκι του εμπορίου. Το ξανακλείνει. Πηγαίνει στο τηλέφωνο): Ναι, εγώ είμαι. Τα πιάνεις όλα; «Καμπάνα», ε; Πολύ ωραία. Δεν ξέρω πώς θα πάει. Ναι, θέλει να μας διώξει. Στράβωσε, γαμώ το. Αλλά μπορεί και να ισιώσει... Ναι, έχει ενδιαφέρον. Εντάξει, εντάξει, προσέχω. (Κλείνει το τηλέφωνο, κοιτάζει το ρο-

λοί της και τρέχει και ανοίγει το ραδιόφωνο και ψάχνει το σταθμό της).

ΡΑΔΙΟ Χ: Ακούτε τη νυχτερινή μας εκπομπή «Νύχτα με την Ιουδίθ». Μια μυστήρια γυναίκα, ερωτική αλλά και επικίνδυνη, αθώα μα και πανούργα, επαναστάτρια αλλά και πράκτωρ, μαγεύεται από την περιπέτεια και τη ζει όσο καμιά άλλη δεν μπόρεσε να το κάνει. Ακούστε την. Αυτή το μιά' εσείς;

ΦΩΝΗ ΙΟΥΔΙΘ: Η ματιά του μαγνήτιζε. Ηλικία, απροσδιόριστη. Καθόταν ήρεμος στη γωνιά του μπαρ και κάπνιζε αργά-αργά την πίπα του. Η μυρωδιά του ακριβού καπνού είχε δώσει το άρωμα της τολμηρής ηδονής. Έπρεπε να βρω έναν τρόπο να τον πλησιάσω. Φαινόταν απρόσιτος, από κείνους τους άντρες που τους αρέσει να παίρνουν πρωτοβουλίες. Ο καλύτερος τρόπος ήταν να φανεί πως αυτός με πρόσεξε. Πήγα κοντά του, κάθισα στην ψηλή καρέκλα του μπαρ, και φρόντισα ν' ανέβει το μίνι, όσο γινόταν πιο ψηλά.

(Θόρυβος μπαρ, μουσική, ποτήρια, κλπ.).

ΑΝΔΡΑΣ: Φαίνεσθε μόνη, δεσποινίς.

ΙΟΥΔΙΘ: Μόνη και δυστυχισμένη.

(Μπαίνει ο ΝΙΚΟΣ ανήσυχος, το ραδιόφωνο συνεχίζει να παίζει).

ΑΝΔΡΑΣ: Κάτι σοβαρό;

ΙΟΥΔΙΘ: Ναι, κάτι αποτρόπαιο. Αλλά τι σας ενδιαφέρει;

ΝΙΚΟΣ (κλείνει το ραδιόφωνο): Έχει φύγει.

ΙΟΥΔΙΘ: Πώς έφυγε;

ΝΙΚΟΣ: Πήρε τ' αυτοκίνητό μου.

ΙΟΥΔΙΘ: Και πού βρήκε τα κλειδιά;

ΝΙΚΟΣ: Δεν ξέρω.

ΙΟΥΔΙΘ: Είχες πάντα το ίδιο αυτοκίνητο;

ΝΙΚΟΣ: Ναι.

ΙΟΥΔΙΘ: Μπορεί να τα είχε από τότε.

- ΝΙΚΟΣ: Θα κράταγε τόσα χρόνια, ένα άχρηστο κλειδί αυτοκινήτου;
- ΙΟΥΔΙΘ: Μπορεί γι' αυτήν να μην ήταν άχρηστο.
- ΝΙΚΟΣ: Λες, ρε γαμώ το. Και τώρα τι κάνουμε;
- ΙΟΥΔΙΘ: Θα με υποστείς.
- ΝΙΚΟΣ: Με τη Μαρία, λέω.
- ΙΟΥΔΙΘ: Για τι ανησυχείς, γι' αυτήν ή για τ' αυτοκίνητο;
- ΝΙΚΟΣ: Για τη Μαρία.
- ΙΟΥΔΙΘ: Θα γυρίσει.
- ΝΙΚΟΣ: Πού το ξέρεις;
- ΙΟΥΔΙΘ: Βάλε κάτι να πιούμε. Και κοίτα να είσαι ευχάριστος μια που εγώ δεν μπορώ να φύγω τώρα.
- ΝΙΚΟΣ: Είμαι απαίσιος, έτσι;
- ΙΟΥΔΙΘ: Κάτι χειρότερο, έχεις συμπεριφορά αποικιοκράτη, ιδιοκτήτη φυτείας κακάο.
- ΝΙΚΟΣ (γελάει): Α, έτσι. Μπορεί, μόνο που είμαι άτυχος ιδιοκτήτης. Το κακάο δεν πιάνει στα βράχια (πηγαίνει στο μπαρ, ακούγεται η θάλασσα, που όσο πάει δυναμώνει). Τα ίδια;
- ΙΟΥΔΙΘ (πηγαίνει προς τη βεράντα): Ναι, ακούγεται όμως ωραία η θάλασσα. Φτάνει ποτέ το κύμα μέχρι τη βεράντα;
- ΝΙΚΟΣ: Όχι, είναι πολύ ψηλά, αλλά φτάνουν οι σταγόνες από το κύμα όταν σπάει. Και τότε, η τζαμαρία της βεράντας γεμίζει αφρούς που νομίζεις πως θα πάρουν το σπίτι. Είναι άκακοι, όμως, δεν έχουν δύναμη.
- ΙΟΥΔΙΘ: Εγώ θα φοβόμουν να έμενα εδώ. Πόσα χιλιόμετρα είναι το πιο κοντινό σπίτι;
- ΝΙΚΟΣ: Τώρα, δύο. Όταν είχα έρθει ήταν έξι.
- ΙΟΥΔΙΘ: Θα μπορούσε κάποιος μανιακός να σε σκότωνε, και να μη σε βρίσκανε ποτέ.
- ΝΙΚΟΣ: Το σπίτι είναι κάστρο. Πόρτες, παράθυρα σιδερένια, συστήματα ασφαλείας.

ΙΟΥΔΙΘ: Απειλεί τίποτα τη ζωή σου;

ΝΙΚΟΣ: Η Μοίρα μου, υποθέτω. Τα μέτρα δεν τα έχω για τη ζωή μου. Είναι για τα βιβλία, τους δίσκους, τ' αρχεία. Μικροαντικείμενα μαζεμένα απ' όλο τον κόσμο.

ΙΟΥΔΙΘ: Που δεν έχουν καμιά ιδιαίτερη αξία, παρά μονάχα για σένα.

ΝΙΚΟΣ: Τζούντυ, να σε ρωτήσω κάτι;

ΙΟΥΔΙΘ: Μη με ρωτήσεις και συ αν είμαι εβραία!

ΝΙΚΟΣ: Όχι, διαθέτεις ειδική ευφυΐα, πόσω χρονών είσαι;

ΙΟΥΔΙΘ: Είκοσι τέσσερα.

ΝΙΚΟΣ: Είσαι σίγουρη πως δεν έχουμε συναντηθεί ποτέ;

ΙΟΥΔΙΘ (πλησιάζει στον καναπέ): Θέλεις πραγματικά να το ψάξεις;

ΝΙΚΟΣ: Μου θυμίζεις έντονα κάτι.

ΙΟΥΔΙΘ: Αν σου πω, μπορεί να σοκαριστείς.

ΝΙΚΟΣ: Τίποτα δεν μπορεί να με σοκάρει πια. Είμαι μεγάλος...

ΙΟΥΔΙΘ: Κακομαθημένος και εγωιστής για να παραδεχτείς πως μόνο σοκάρεσε.

ΝΙΚΟΣ: Εν τούτοις επιμένω.

ΙΟΥΔΙΘ (ειλικρινά, χωρίς καμιά πρόκληση): Μπορεί να μ' έχεις πηδήξει και συ, χωρίς όμως να το θυμάμαι.

ΝΙΚΟΣ (πολύ τρυφερά): Όχι, ησύχασε. Θα το θυμόμουν εγώ.

ΙΟΥΔΙΘ: Θυμάσαι όλες τις γυναίκες που πήγες;

ΝΙΚΟΣ (κουνάει το κεφάλι του καταφατικά).

ΙΟΥΔΙΘ (πηγαίνει προς τη βεράντα): Τυχερέ... Λες η θάλασσα να μας στείλει τους αφρούς της μέχρι τη βεράντα; Συνέχεια δυναμώνει... Βάλε κάποια μουσική, σε παρακαλώ. (Κύματα που σκάνε στους βράχους, ο ΝΙΚΟΣ πηγαίνει στο πιάνο και αυτοσχεδιάζει).

ΙΟΥΔΙΘ: Νίκο;

ΝΙΚΟΣ: Ναι.

ΙΟΥΔΙΘ: Υπάρχει τρόπος να φύγω;

- ΝΙΚΟΣ: Όχι, μόνο το πρωί, υπάρχει ένα λεωφορείο.
- ΙΟΥΔΙΘ: Δεν έχεις καμιά μηχανή;
- ΝΙΚΟΣ: Είναι χαλασμένη.
- ΙΟΥΔΙΘ: Ξαφνικά νιώθω να ασφυκτιώ, θέλω να φύγω. Είναι σαν να βρέθηκα ξαφνικά σε μια φάκα.
- ΝΙΚΟΣ: Είπα κάτι που δεν έπρεπε;
- ΙΟΥΔΙΘ: Ναι, μου θύμησες πράγματα που θέλω να ξεχάσω. Να ερχόταν η θάλασσα με τεράστια κύματα και να τα έπαιρνε και να τα σκόρπιζε στο πέλαγος. Η μνήμη με τους εφιάλτες να είχε γραφεί στην άμμο. Και όχι στο κορμί μου. (Χτυπάει τα χέρια της στον τοίχο): Θέλω να φύγω, να φύγω, να φύγω.
- ΝΙΚΟΣ (σηκώνεται και πηγαίνει κοντά της): Για να δω τα χέρια σου.
- ΙΟΥΔΙΘ (σταυρώνει τα χέρια της και τα κρατάει στο στήθος σαν πειστωμένο παιδί).
- ΝΙΚΟΣ (της πιάνει το κεφάλι με τα δυο του χέρια): Δε χρειάζεται να μου δείξεις τίποτα. Θέλεις να κάνεις ένα ζεστό μπάνιο; Θα σε ηρεμήσει.
- ΙΟΥΔΙΘ: Το κατάλαβες;
- ΝΙΚΟΣ: Ναι.
- ΙΟΥΔΙΘ (πηγαίνει στην αγκαλιά του): Κράτα με λίγο, σε παρακαλώ, θα μου περάσει.
- ΝΙΚΟΣ: Είσαι ακόμα στην πρέζα;
- ΙΟΥΔΙΘ: Έχω καθαρίσει. Κοίτα τα χέρια μου. (Του δείχνει τα χέρια της). Τα σημάδια από τις βελονιές είναι παλιά.
- ΝΙΚΟΣ (της χαϊδεύει με τα δάχτυλά του τις φλέβες της): Έχεις δίκιο, σοκάρομαι.
- ΙΟΥΔΙΘ (τον φιλάει στο στόμα): Μπορώ να σε σοκάρω ακόμα πιο πολύ.
- ΝΙΚΟΣ: Μην το κάνεις, δε χρειάζεται.
- ΙΟΥΔΙΘ (φεύγει και πηγαίνει στην άλλη άκρη της βεράντας και κοιτάει τη θάλασσα): Η μάνα μου πέθανε την ώρα

που με γεννούσε. Ο πατέρας μου ήταν ένας τίμιος και αξιοσέβαστος δικαστής που έφτασε στην κορυφή της καριέρας του και μετά πολιτεύθηκε.

ΝΙΚΟΣ: Έχει πεθάνει;

ΙΟΥΔΙΘ: Για μένα, ναι. Είναι νεκρός. Αλλά κυκλοφορεί ακόμα το φάντασμά του. Ψάχνω να βρω πώς σκοτώνει κανείς τα φαντάσματα.

ΝΙΚΟΣ: Λοιπόν;

ΙΟΥΔΙΘ: Έγινε υπουργός Δικαιοσύνης... (Γελάει τρελά). Για σκέψου, υπουργός Δικαιοσύνης... Δικαιοσύνης!

ΝΙΚΟΣ: Ποιο είναι το κακό σ' αυτό;

ΙΟΥΔΙΘ: Ήμουν μικρή, δεν καταλάβαινα. Νόμιζα πως έτσι χαιδεύουν τα παιδιά και πήγαινα μόνη μου και του έλεγα «Μπαμπά, χάιδεψέ με. Θέλω κι άλλο». Πρέπει να ήταν έτσι από την αρχή.

ΝΙΚΟΣ: Δεν ξαναπαντρεύτηκε;

ΙΟΥΔΙΘ: Έμενε με τη μάνα του. Νόμιζα πως τα παιδιά γεννιούνται από τον μπαμπά και τη γιαγιά. Το είπα μια μέρα στο Νηπιαγωγείο και ακόμα θυμάμαι τα γέλια τους. Ένα μαστάρδικο με κορόιδευε για μέρες. Μόλις μ' έβλεπε να με πηγαίνει η γιαγιά, ανέβαινε στο φράχτη και φώναζε: «Η Ευλαμπία δεν ξέρει πώς γεννιούνται τα παιδιάαα».

ΝΙΚΟΣ: Ευλαμπία σε λένε;

ΙΟΥΔΙΘ: Ευλαμπία ήταν το όνομα που με φώναζε αυτός. Εγώ λέγομαι Ιουδίθ.

ΝΙΚΟΣ: Και μετά;

ΙΟΥΔΙΘ: Με γάμησε όταν ήμουν έντεκα. Θυμάμαι τον πόνο ακόμα. Ήταν σαν να γέννησα τον πατέρα μου. Θυμάμαι πως τον ρωτούσα γιατί θέλει να μου κάνει κακό. Κι αυτός έλεγε: «Είμαι ο πατέρας σου, μπορεί ποτέ ο πατέρας σου να θέλει να σου κάνει κακό;».

ΝΙΚΟΣ: Δεν το είπες σε κανένα;

ΙΟΥΔΙΘ: Το είπα στη γιαγιά...

ΝΙΚΟΣ: Κι αυτή;

ΙΟΥΔΙΘ: Με έδειρε τόσο πολύ που για μέρες δεν μπορούσα να περπατήσω. Μετά πήρε ένα ψαλίδι και προσπάθησε να μου κόψει τη γλώσσα. Ή τουλάχιστον, έτσι πίστεψα. Αλλά την απειλή της, την πήρα στα σοβαρά. Αν τολμούσα άλλη φορά να πω κακά λόγια για τον πατέρα μου, θα μου έκοβε τη γλώσσα από τη ρίζα. «Ο πατέρας σου», μου είπε, «είναι πρόεδρος Εφετών, ξέρεις τι πάει να πει αυτό;». Και φοβήθηκα ακόμα πιο πολύ, γιατί νόμισα πως οι Εφέτες ήταν δήμειοι. Και δεν ξαναμίλησα.

ΝΙΚΟΣ: Και πώς τελείωσε;

ΙΟΥΔΙΘ: Τελείωσε άραγε; Μετά άρχισα εγώ να τον κυνηγάω. Να ντύνομαι μεγαλίστικα, να βάφομαι και να τον περιμένω να γυρίσει. Ζήλευα όταν αργούσε και τον μισούσα όταν κοιμόταν χωρίς να μου κάνει έρωτα. Δεν μπορούσα να παίξω με τ' άλλα τα παιδιά. Είχα μεγαλώσει απότομα.

ΝΙΚΟΣ: Και η γιαγιά δεν είχε καταλάβει τίποτα;

ΙΟΥΔΙΘ: Πρέπει να είχε σχέση και με τη μάνα του. Αυτοκτόνησε έξω από την κρεβατοκάμαρά μας. Πήρε ποντικοφάρμακο και τη βρήκα εγώ το πρωί. Ο πατέρας μου κοιμόταν ακόμα. Ήταν Κυριακή και κάθε Κυριακή ήθελα να του κάνω εγώ τον καφέ. Στην αρχή νόμισα πως είχε πέσει. Την σκούνησα λίγο με το πόδι και αυτή δεν αντέδρασε. Την κλότσησα δυνατά. Ήταν νεκρή. Και χάρηκα. Δε νομίζω να έχω χαρεί άλλη φορά τόσο πολύ στη ζωή μου. Και άρχισα να την κλοτσάω, να χοροπηδάω πάνω της και να τη φτύνω. Ένωσα μια απέραντη ευτυχία και μια έντονη ελευθερία.

ΝΙΚΟΣ: Ελευθερία, γιατί;

ΙΟΥΔΙΘ: Γιατί, όσο ζούσε, έπρεπε να βλέπομαστε κρυφά. Παρ' όλο που το σπίτι ήταν μεγάλο, ένα νεοκλασικό δί-

πατο, και αυτή έμενε κάτω, είχες την εντύπωση πως δεν έκανε τίποτα άλλο από το να μας παρακολουθεί. Μέχρι που κατάλαβα πως ήμουν σκλάβο του πατέρα μου και δε θα έφευγα ποτέ.

ΝΙΚΟΣ: Πώς το κατάλαβες;

ΙΟΥΔΙΘ: Πήγα με κάτι παιδιά, αρκετά πιο μεγάλα από την ηλικία μου, για τα παιδιά της ηλικίας μου δε γινόταν λόγος, βέβαια, μου φαινότουσαν ανίκανα, σαν να μην είχαν σχηματισθεί ακόμα, πήγα λοιπόν με μερικούς και δεν κατάλαβα τίποτα. Σκεφτόμουν μονάχα αυτόν. Μόνο μια φορά τότε είχα συναντήσει κάποιον, αλλά ήδη είχα μπει στην πρέζα.

ΝΙΚΟΣ: Πόσω χρονών άρχισες;

ΙΟΥΔΙΘ: Δεκατέσσερα.

ΝΙΚΟΣ (πηγαίνει κοντά της και της πιάνει τα χέρια).

ΙΟΥΔΙΘ: Η ηρωίνη ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσε να με χωρίσει από τον πατέρα μου. (Κλαίει σιγά και ο ΝΙΚΟΣ την κρατάει στην αγκαλιά του και μένουν μερικές στιγμές έτσι. Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει η ΜΑΡΙΑ, δεν την αντιλαμβάνονται, προχωράει και πηγαίνει και κάθεται στον καναπέ. Ανάβει ένα τσιγάρο).

ΜΑΡΙΑ: Αν δεν προχωρήσετε, θα βαρεθώ.

ΙΟΥΔΙΘ (με χαρά, τρέχει προς το μέρος της και την αγκαλιάζει): Γύρισες, τι καλά που έκανες!

ΝΙΚΟΣ (αμήχανος ανάβει ένα τσιγάρο).

ΜΑΡΙΑ: Μη μου πεις πως σ' έφερα σε δύσκολη θέση;

ΝΙΚΟΣ: Εσύ, όχι. Χαίρομαι πάντως και γω που γύρισες.

ΜΑΡΙΑ: Τότε δείξε το.

ΝΙΚΟΣ (πηγαίνει και τη φιλάει στο μάγουλο).

ΜΑΡΙΑ: Σου χρωστάω κάποιες εξηγήσεις.

ΝΙΚΟΣ: Δε μου χρωστάς τίποτα.

ΜΑΡΙΑ: Θέλω να σου πω μερικά πράγματα.

ΝΙΚΟΣ: Χρειάζεται να ξαναγυρίζουμε πίσω;

- ΜΑΡΙΑ: Θέλω μονάχα να σου...
- ΝΙΚΟΣ: Είχες ακόμα το κλειδί του αυτοκινήτου;
- ΜΑΡΙΑ: Ναι, και τα κλειδιά του σπιτιού.
- ΝΙΚΟΣ: Και τα κουβαλάς πάντα μαζί σου;
- ΜΑΡΙΑ: Πειράζει;
- ΝΙΚΟΣ: Τώρα πια τι αν πειράζει;
- ΜΑΡΙΑ: Τι δε μου έχεις συγχωρέσει;
- ΝΙΚΟΣ: Συγχωρεί κανένας ένα χωρισμό που δεν τον ήθελε;
- ΜΑΡΙΑ: Ήμαστε πάντα χωρισμένοι, Νίκο. Από την αρχή.
Απλά το διαπιστώσαμε πολύ αργότερα.
- ΝΙΚΟΣ: Α, έτσι; Ποτέ δεν αγαπηθήκαμε, λοιπόν, ποτέ δεν υπήρξε πάθος ανάμεσά μας, και όλα ήταν αποκυήματα της νοσηρής μου φαντασίας.
- ΜΑΡΙΑ (*σηκώνεται και πηγαίνει προς το μέρος του. Η ΙΟΥΔΙΘ ξαπλώνει στον καναπέ κουρασμένη και παρακολουθεί*):
Πάθος είχαμε, αγάπη είχαμε, μόνο να, δε θέλαμε το ίδιο πράγμα.
- ΝΙΚΟΣ: Τι ήθελες εσύ;
- ΜΑΡΙΑ: Ήθελα εσένα και τίποτα άλλο. Ακόμα έρχεσαι στον ύπνο μου και συνεχίζουμε τον ίδιο έρωτα, σε χώρους που ποτέ δε βρεθήκαμε. Και οι χώροι που βρεθήκαμε μπερδεύονται με τους χώρους που δε βρεθήκαμε, όπως τότε θυμάσαι σε κείνο το μισοερειπωμένο εκκλησάκι, που μπήκαμε για λίγη δροσιά, πυρπολημένοι όπως ήμαστε από τον ήλιο;
- ΝΙΚΟΣ: Εγώ τα θυμάμαι όλα.
- ΜΑΡΙΑ: Και μου είπες «εδώ θα σε παντρευτώ». Και με πήρες και μ' ακούμπησες στην Αγία Τράπεζα, και κάναμε έρωτα στο Ιερό. Και ήταν σαν προσευχή. Γινήκαμε άγιοι από το πάθος. Και ξεχάσαμε τους άλλους που μας περίμεναν στη Χώρα. Και μετά, εξαντλημένοι από τον έρωτα, μας πήρε ο ύπνος. Ονειρεύτηκα πως κάναμε έρωτα πάνω στην Αγία Τράπεζα.

- ΝΙΚΟΣ: Και πού έβρισκες το κακό σ' αυτά;
- ΜΑΡΙΑ: Το πραγματικό εκτροχιαζόταν στο όνειρο και αυτό γινόταν η αλήθεια μου. Μαζί σου δε βρισκόμουν πουθενά.
- ΝΙΚΟΣ: Γι' αυτό εξαφανίστηκες χωρίς να πεις ούτε μια λέξη; Παρά μονάχα εκείνο το σημείωμα. Αλήθεια, πώς μπόρεσες να γίνεις τόσο σκληρή; «Φεύγω, δε θα με ξαναδείς ποτέ. Μάταιο να ψάξεις. Δε θα με βρεις».
- ΜΑΡΙΑ: Με τον εαυτό μου ήμουν σκληρή, όχι με σένα.
- ΝΙΚΟΣ: Εσύ όμως χώρισες.
- ΜΑΡΙΑ: Το είχες κάνει εσύ χίλιες φορές με το δικό σου τρόπο. Μια τα παιδιά σου, μια οι δουλειές σου, μια οι γκόμενές σου.
- ΝΙΚΟΣ: Θα έπρεπε να πάψω να βλέπω τα παιδιά; Να πάψω να δουλεύω; Όσο για τα γκομενικά, καλύτερα να μη μιλήσω.
- ΜΑΡΙΑ: Ναι, μου είχες δώσει τόση σεξουαλική ελευθερία, όση τουλάχιστον είχες και συ. Με μια διαφορά όμως. Εγώ δεν τη χρειαζόμουνα.
- ΝΙΚΟΣ: Τη χρησιμοποιούσες όμως.
- ΜΑΡΙΑ: Ήταν η σχέση τέτοια. Η γλυκιά Μαράτα, ήταν ένα πρόσωπο που εσύ έφτιαξες. Δεν είχα σχέση με τα εξωτικά ταξίδια. Γεννήθηκα στον Πειραιά. Ποτέ δεν είχα μεταξωτά γοβάκια. Έπρεπε να παίξω τη Μαράτα για να μη σε χάσω. Έπρεπε να ισοροπήσω για να μην τρελαθώ. Εγώ ήθελα κάτι πολύ πιο απλό.
- ΝΙΚΟΣ: Τι δηλαδή;
- ΜΑΡΙΑ: Ήθελα, απλά, να έχω έναν άντρα, να κάνω παιδιά, σπίτι, δεν ήμουνα εγώ για πολλά πράγματα.
- ΝΙΚΟΣ: Γιατί δεν τα έκανες;
- ΜΑΡΙΑ: Γιατί δε βρήκα άντρα που να μου κάνει. Είμαι καλά, Νίκο, μέσα σ' αυτά τα λίγα πράγματα. Μια δουλειά που δε με κουράζει και με ζει άνετα, κάποιες φίλιες που έχουν κρατήσει, μερικά ταξίδια, και πού και πού, καμιά

έκθεση ή κανένα θεατράκι. Τι σχέση μπορεί να έχει αυτή η ζωή με τη δική σου;

ΝΙΚΟΣ: Ποτέ δεν μπόρεσα να καταλάβω γιατί όλοι οι άντρες θα πρέπει να είμαστε γιατροί, δικηγόροι, μηχανικοί, εργολάβοι τους όλοι ύποπτων επιχειρήσεων, για να δημιουργήσουμε την περίφημη οικογενειακή ατμόσφαιρα. Γιατί τα ζευγάρια θα πρέπει να είναι συνδιαχειριστές της μιζέριας για να ζήσουν στα σίγουρα. Αυτή τη σιγουριά που στην πράξη δεν είναι τίποτα άλλο από υποκρισία, πλήξη και κρυφό μίσος.

ΜΑΡΙΑ: Δε σου μίλησε κανείς γι' αυτά. Αλλά πες μου, τελικά. Εσύ πού βρίσκεσαι; Στο Παρίσι ή εδώ; Πού είναι η δουλειά σου, αλήθεια. Χρειάζεται πάντα γι' αυτά τα καταραμένα σου ντοκιμαντέρ μια να τρέχεις στον Αμαζόνιο, μια στους Βάσκους και μια στην Αιθιοπία; Να χάνεσαι μήνες ολόκληρους και να μην ξέρω πού βρίσκεσαι. Πού θα έκανες το σπίτι μαζί μου; Εδώ; Πιο πολύ έχω ζήσει μόνη μου εδώ μέσα παρά μαζί σου. Κι αυτό ήταν το δικό σου σπίτι.

ΝΙΚΟΣ: Ήταν η ελευθερία μου. Δεν μπορούσα να ζήσω εδώ, κάτω από τη σκιά ενός αόρατου μπάτσου, ενός μυστήριου οργανισμού που δε μ' άφηγε ν' ανασάνω. Και στην κόλαση θα κατέβαινα για ένα ντοκιμαντέρ. Εκεί ο αέρας θα 'ταν καθαρότερος από την Αθήνα.

ΜΑΡΙΑ: Ήταν οι φαντασιώσεις σου. Κανείς δε σε πείραζε μετά τη χούντα. Πόσες φορές είχες αφήσει τον έρωτά μας στη μέση, για να κυνηγήσεις το φάντασμα που νόμιζες πως μας έβλεπε;

ΝΙΚΟΣ: Ασφυκτιούσα να βρίσκομαι συνέχεια κάτω από το άγρυπνο μάτι του «μεγάλου αδελφού». Έβλεπα και σένα, μονάχα που δεν το καταλάβαινες. Και δεν ήθελες να έρθεις μαζί μου, να φύγουμε, ενώ εγώ είχα έρθει για σένα, να μείνουμε.

ΜΑΡΙΑ: Βλέπεις, λοιπόν. Όταν σου λέω πως ήμαστε από την αρχή χωρισμένοι, αυτό εννοώ. Το καθετί που έχανε ήταν ένας χωρισμός από μένα.

ΝΙΚΟΣ: Δε σε απέκλεισα ποτέ από τίποτα.

ΜΑΡΙΑ: Και έχεις την εντύπωση πως η Κόλαση είναι το κατάλληλο μέρος για μένα.

ΝΙΚΟΣ: Η Κόλαση είναι αυτό που ζούμε κάθε μέρα. Εγώ σου πρότεινα την έξοδο.

ΙΟΥΔΙΘ: Δεν ήταν όμως η μόνη που είχε.

ΜΑΡΙΑ: Σου είπα, είχα και έχω τα όριά μου. Αισθάνομαι πως κουβαλάω κάτι πολύτιμο μέσα μου για να το χάσω από κάποια τροπική αράχνη ή μια αδέσποτη σφαίρα.

ΝΙΚΟΣ: Τη μικροαστή θα έχανε και θα έβρισκες τον εαυτό σου.

ΙΟΥΔΙΘ: Μπορεί να μιλάει και για τη μητρότητα.

ΝΙΚΟΣ: Τι είπες;

ΙΟΥΔΙΘ: Λέω, μπορεί να είναι το ένστικτο της μητρότητας που την κάνει να είναι προσεχτική.

ΝΙΚΟΣ: Έστω, αυτό θα το δεχόμουν. Αλλά θα μπορούσε να μοιραστεί τ' άλλα.

ΜΑΡΙΑ: Ποια άλλα, λες; Τα Φεστιβάλ; Τις συναντήσεις; Τις απονομές βραβείων; Όχι, ευχαριστώ. Ποτέ «δεν πήγα» αυτό τον κόσμο. Αυτά αφορούσαν εσένα. Όχι εμένα. Τις διάφορες γκόμενες, να σε φωνάζουν με οικειότητα, να αγκαλιάζεστε, να φιλιέστε, κι εγώ να κάθομαι δίπλα σου και να κρατάω φανάρι. Αυτά ήθελες να μοιραστώ;

ΝΙΚΟΣ: Μα ήταν συνεργάτες.

ΙΟΥΔΙΘ: Γιατί, οι συνεργάτες δεν πηδάνε, δηλαδή;

ΝΙΚΟΣ: Αν αγάπαγες λιγάκι τη δουλειά μου, αν δεν είχες αυτή τη ζήλια για όλα...

ΜΑΡΙΑ: Τι θα γινόταν;

ΝΙΚΟΣ: Σίγουρα δε θα είχαμε αυτό το τέλος.

ΜΑΡΙΑ: Θα είχαμε κάποιο άλλο. 'Η εγώ θα ήμουνα κάποια άλλη.

ΝΙΚΟΣ: Τότε σημαίνει πως δε μ' αγάπησες ποτέ.

ΜΑΡΙΑ: Μεγάλα λόγια. Κανένα δεν αγάπησα πιο πολύ από σένα, ούτε πριν από σένα ούτε μετά από σένα. Μόνο, να, αυτή η αγάπη μ' έκανε κάθε μέρα και χειρότερα, γλιστρούσα όλο και βαθύτερα στον αφανισμό μου. Και ήθελα να φύγω, να πάω οπουδήποτε.

ΝΙΚΟΣ: Και με τον οποιονδήποτε.

ΜΑΡΙΑ: Ναι, Νίκο, με τον οποιονδήποτε οπουδήποτε. Φτάνει να έφευγα από σένα. Και πίστεψέ με, δεν ήταν εύκολο.

ΙΟΥΔΙΘ: Έφυγες όμως; Σε ρωτάω, απάντησέ μου! Έφυγες; (Η ΜΑΡΙΑ πηγαίνει στη βεράντα).

ΜΑΡΙΑ: Η θάλασσα έχει αγριέψει. Νομίζεις πως θα φτάσει μέχρι εδώ, αλλά δε φτάνει ποτέ. Ακριβώς σαν τη σχέση μας. Όλο νόμιζα πως κάπου θα φτάναμε, αλλά πάντα ήμασταν το ίδιο μακριά.

ΙΟΥΔΙΘ (πηγαίνει στον καναπέ, ανοίγει την τσάντα της και βγάζει τα σύνεργα για να κάνει ένα «τσιγαριλίκι» τρίφυλλο). Ποτέ δεν έφυγε απ' αυτή τη σχέση. Από το πάθος δεν υπάρχει χωρισμός. Υπάρχει μονάχα θρήνος, ένας θρήνος που σιγοβράζει πάντα σε πείσμα του χρόνου, που δεν μπορεί να σβήσει τίποτα. Απλά συμφιλιώνεσαι μ' αυτό. Όπως οι ανάπηροι συνηθίζουν να ζουν με την αναπηρία τους.

ΝΙΚΟΣ: Έχεις ερωτευτεί ποτέ;

ΙΟΥΔΙΘ (τραβάει μια ρουφηξιά και δίνει το τσιγάρο στο ΝΙΚΟ που τραβάει κι αυτός): Με το δικό μου τρόπο, ναι.

ΝΙΚΟΣ: Χώρισες;

ΙΟΥΔΙΘ: Όχι, γιατί αυτή η σχέση έχει φιλία, κατανόηση, ηρεμία. Ζούμε μαζί σαν δυο παιδιά που έφυγαν οι γονείς τους από το σπίτι και έμειναν μόνα και το χαίρονται.

ΝΙΚΟΣ: Ζείτε μαζί;

ΙΟΥΔΙΘ: Μένουμε στο ίδιο σπίτι. Είμαστε μαζί και χώρια.

Μας ενώνει κάποια κοινή ορφάνια. Η μια βοηθάει την άλλη.

ΝΙΚΟΣ: Ζεις με μια άλλη γυναίκα, λοιπόν.

ΙΟΥΔΙΘ: Ναι, με τη Μαρία. (Χαμογελάει). Ηρέμησε, δεν τη διεκδικούμε με τον ίδιο τρόπο.

(Η ΜΑΡΙΑ έρχεται από τη βεράντα και κάθεται στην πολυθρόνα. Η ΙΟΥΔΙΘ της προσφέρει το τσιγαριλάκι).

ΜΑΡΙΑ: Ο πατέρας μου, μόλις πήρε το εφάπαξ του, αγόρασε ένα μικρό διαμέρισμα στην Ακράτα. Κάθε πρωί, γύρω στις εφτά, κατέβαινε με τη μάνα μου για μπάνιο. Μετά πήγαινε με τα πόδια για να ψωνίσει και να πάρει την εφημερίδα του, ενώ η μάνα μου συγύριζε το σπίτι και τα είχε υπολογίσει έτσι, ώστε μόλις μπει μέσα ο μπαμπάς ο καφές να είναι έτοιμος. Και μύριζε όμορφα το σπίτι. Αυτός διάβαζε την εφημερίδα του και αυτή έκανε το φαγητό. Μετά κατέβαιναν πάλι για μπάνιο, φορώντας δυο πελώριες ψάθες. Τα κορμιά τους ήταν αφράτα και δροσερά. Ήταν μεγάλοι, το έβλεπες, αλλά δεν ήταν γέροι. Οι πλάτες του μπαμπά ήταν πάντα δυνατές και τα στήθη της μαμάς, γεμάτα. Το μεσημέρι έτρωγαν ο ένας αντίκρυ στον άλλον, σιγά και ήρεμα και μετά, μεσημεριατικός ύπνος. Το απόγευμα έκανε ο μπαμπάς τον καφέ, και καθόντουσαν στο μπαλκόνι κοιτώντας το ηλιοβασίλεμα. Μετά ντυνόntonτουσαν καλά, πιανόντουσαν αγκαζέ και έκαναν μια μεγάλη μεγάλη βόλτα. Σαράντα πέντε χρόνια τώρα, δεν έχουν χωρίσει ούτε μια μέρα. Μυρίζουν όμορφα, όταν τους αγκαλιάσεις, σαν δάσος που μόλις έχει πιει τη βροχή. Κι έτσι θα πεθάνουν. Αυτό εγώ ποτέ δε θα το έχω. Έκλεισα τα τριάντα πέντε. Μια τωρινή εγκυμοσύνη, μπορεί να κυφορήσει μογγολάκια. Κι ακόμα δεν έχω βρει άντρα.

ΝΙΚΟΣ: Το δικό μου το σπίτι, το βλέπω ακόμα στους επιβάτες

μου. Έμοιαζε με στρατόπεδο. Εφτά αδέρφια, μαγειρίσσα, γκουβερνάντα, άνθρωποι να δουλεύουν στα χτήματα και όλοι στις υπηρεσίες του πατέρα. Μεγαλογιατρός της Πάτρας, βρήκε μια τεράστια περιουσία από τον πατέρα του που κι αυτός την είχε πάρει από τον πατέρα του και που όλοι την υπεράσπιζαν και την αυγάτιζαν. Θυμάμαι εκείνη τη φορά που με πήρε ο πατέρας μου πάνω στο άλογό του για να μου δείξει την περιουσία μας. Δε θυμάμαι τι μου έδειξε, αλλά θυμάμαι τη φωνή του: «Κι αυτό είναι δικό μας» — και είχε μια φωνή που νόμιζες πως έβγαινε από τη γη μας, σαν να μιλούσε η ίδια η περιουσία. «Να θυμάσαι πάντα τα σημάδια. Να ξέρεις πως είναι δικά μας και για να τ' αποκτήσουμε χρειάστηκε το αίμα και ο ιδρώτας πολλών γενεών. Δεν πρέπει να μας τα πάρουν ποτέ. Και όταν τον ρώτησα ποιος θα μας τα έπαιρνε, μου έδειξε κάτι εργάτες που δούλευαν στα χωράφια μας. «Αυτοί, γιατί αυτοί δεν έχουν και δεν έχουν γιατί δεν είναι άξιοι να έχουν». Και η φωνή του δεν είχε συγνώμη. «Ένας τρόπος υπάρχει να μη σου τα πάρουν ποτέ. Να τους δώσεις να καταλάβουν πως είναι πάντα από κάτω, και χωρίς εσένα, θα πεθάνουν σαν τα σκυλιά. Και θα ανταμοίβεις αυτούς που δουλεύουν σκληρά και είναι πιστοί. Και θα τους βοηθάς». Και πάνω που έλεγε αυτά, κάποιο παιδί μας έριξε μια πέτρα, ίσως κατά λάθος, ίσως επίτηδες. Τρέχει ο πατέρας μου με το άλογο, και το πιάνει από το χέρι και το σηκώνει πάνω και σχεδόν το πρόσωπό του κόλλησε με το δικό μου. Ήταν ένα αδύνατο αγораίχι, βρώμικο, γεμάτο σπυριά. Το ρώτησε ποιος ήταν ο πατέρας του, και το παιδάκι τού έδειξε έναν εργάτη, απ' αυτούς που δούλευαν. «Πήγαινε να τον φέρεις», πρόσταξε, και το παιδάκι έγινε καπνός και γύρισε με τον πατέρα του, που έβγαλε αμέσως το καπέλο του και μας χαιρέτησε. «Έτσι μαθαίνεις το παιδί σου, να

μας πετάει πέτρες;». Και χωρίς δεύτερη κουβέντα ο πατέρας του άρχισε να το δέρνει μπροστά μας. Και το πρόσωπο του μικρού γέμισε αίματα. Και ο πατέρας μου γύρισε το άλογο και τους άφησε. Χωρίς να γυρίσει να τους δει, είπε μονάχα: «Θανάση, φέρτον αύριο στο Νοσοκομείο να τον δω, τα σπυριά του δεν είναι καλά». Κι αυτό ήταν ίσως το πρώτο μου ντοκιμαντέρ. Κατάλαβα πως όλη η πραγματικότητα στηρίζεται σ' αυτό το δαρμένο, ματωμένο, σπυριάρικο, παιδικό πρόσωπο. Στα πρώτα μου νεανικά χρόνια, πίστευα πως αυτό πρέπει ν' αλλάξει. Τώρα προσπαθώ να καταλάβω γιατί δεν αλλάζουν τα πράγματα, γιατί οι άνθρωποι διαλέγουν πάντα την καταστροφή τους, και το θεωρούν πρόοδο και ανάπτυξη. Γιατί κάνουν το ίδιο και με τις σχέσεις τους.

ΙΟΥΔΙΘ: Γιατί ζούμε πάντα με τη νοσταλγία του παρελθόντος. Όποιος συνάντησε καλό άνθρωπο που τον αγάπησε, σώθηκε. Καλότυχος όποιος τον είχε όταν γεννήθηκε έτσι. Βύζαζε την αγάπη από το στήθος της μάνας, ή κάποια πατρικά μάτια κοίταζαν περήφανα τα πρώτα βήματα. Ο ανυπεράσπιστος, όταν ζητήσει βοήθεια βρίσκει νέο αφέντη. Για να βγούμε από την κόλασή μας, πρέπει να το θέλουμε. Εγώ την έρωτεύθηκα. Όλη μου η εφηβεία, τι λέω, όλη μου η ζωή, ήταν ένα μαρτύριο που κανείς δεν αντέχει ν' ακούσει. Μέχρι που βρήκα μια Αγία. Τη Μαρία.

ΝΙΚΟΣ: Ξέρω τι λες. Πρέπει να ήταν η ίδια δύναμη που με καθήλωσε και με σφράγισε για πάντα. Δεν μπόρεσα ποτέ να ξεκολλήσω. Συχνά σ' αυτά τα ταξίδια της δουλειάς, όταν βρίσκομαι σε κάποιες γωνιές της Γης, που νομίζω πως πρώτος εγώ ανακάλυψα, άσχετα αν το D.D.T., είχε φτάσει πριν από μένα και είχε εξολοθρεύσει δεκάδες είδη για πάντα. Εκεί, στα άγρια δάση του Αμαζονίου, όπου η φύση είναι ο πολιτισμός, ανάμεσα στους

σοφούς και ευγενικούς Ινδιάνους, που αποστολή μας ήταν να κινηματογραφήσουμε την καταστροφή αυτού του πολιτισμού, ένιωθα πως είχα βρεθεί σ' έναν παράδεισο, και θα ήθελα να ήταν εκεί και η Μαρία και να ξεκινήσουμε μια άλλη ζωή, σαν τους νιόπλαστους. Και το πρωί, όταν βλέπαμε τα γιγαντιαία δέντρα να τα θερίζουν οι μπουλντόζες, ή όταν βρίσκαμε ολόκληρα χωριά εξολοθρεμένα από τα τοξικά αέρια, μωρά με πρόσωπα παραμορφωμένα και μελανά που πέθαιναν με φριχτούς πόνους, τότε προσγειωνόμουν στην ίδια πραγματικότητα. Όλα τα εγκλήματα γίνονται γιατί οι δολοφόνοι πιστεύουν πως οι άθλιες πράξεις τους, ή δε θα μαθευτούν ποτέ ή θα δικαιολογηθούν σαν αναγκαίο κακό για μια νέα τάξη πραγμάτων. Και γω, με την κάμερα στον ώμο κατέγραφα με επιμονή και ακρίβεια, αυτό που όλοι θα προτιμούσαν να μη μάθαιναν. Κι ήξερα πως αυτο με χώριζε από τη Μαρία, αλλά πάλι έμοιαζε πως όλα τα κάνω γι' αυτήν.

ΜΑΡΙΑ: Πόσες ζωές γυναικών άραγε να έχεις αναστατώσει; Πόσες φορές να έχεις πει τα ίδια πράγματα, να έχεις δώσει τα ίδια φιλιά, να έχεις ζήσει τις ίδιες φαντασιώσεις και ελευθερίες. Ποιος ξέρει τώρα, σε ποια σπίτια και σε ποιες χώρες, θα κάθεται κάποια Μαρία να σε περιμένει. Γιατί και το όνομά μου, είναι σχεδόν απρόσωπο. Μαρία δεν είναι όνομα. Είναι ίσως μια ράτσα γυναικών που αναγνωρίζονται όλες στο ίδιο όνομα. Γιατί να σε πιστέψω, επειδή με καυλώνεις ακόμα;
(*Η ΙΟΥΔΙΘ σηκώνεται και πηγαίνει στους δίσκους και ψάχνει*).

ΝΙΚΟΣ: Ναι, γι' αυτό. Η καύλα είναι το μόνο πράγμα στον άνθρωπο που δεν μπορεί να πει ψέματα.

ΜΑΡΙΑ: Είναι αυτό που διέλυσε τον εαυτό μου μαζί σου.

ΝΙΚΟΣ: Και τον δικό μου.

ΜΑΡΙΑ: Θα ήθελα να σε πίστευα.

ΝΙΚΟΣ: Θα ήθελα να σε είχα.

(Ακούγεται το τραγούδι «Γλυκιά Μαράτα» με την Κάκια Μένδρη. Η ΙΟΥΔΙΘ αρχίζει και χορεύει. ΝΙΚΟΣ και ΜΑΡΙΑ πέφτει ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Χορεύοντας πλησιάζει η ΙΟΥΔΙΘ και τους παρασύρει στο χορό. Η ΙΟΥΔΙΘ φιλάει κι αυτή το ΝΙΚΟ και αγκαλιάζονται με το ίδιο πάθος. Η ΜΑΡΙΑ τους αγκαλιάζει και τους δυο).

ΜΑΡΙΑ: Είμαι με ό,τι πιο πολύτιμο έχω. Νιώθω τόσο όμορφα.

ΙΟΥΔΙΘ: Θέλω να μείνουμε για πάντα έτσι. Ωραία που ξημερώνει.

ΝΙΚΟΣ (βγάζει το πουκάμισό του, τα κορίτσια ξεκουμπώνουν τελετουργικά τις μπλούζες και η μουσική δυναμώνει, ακούγεται μια ριπή οπλοπολυβόλου και τζάμια που σπάνε. Κραυγές υστερίας από τη ΜΑΡΙΑ): Πέστε κάτω και μείνετε ακίνητες. Θα σβήσω το φως.

ΜΑΡΙΑ: Θα μας σκοτώσουν.

ΝΙΚΟΣ: Μην κουνηθείτε. Θα κλείσω το σπίτι.

ΦΩΝΗ (φωνή ντουντούκας απέξω): Προσοχή! Προσοχή! Βρίσκεστε περικυκλωμένοι από αστυνομικές δυνάμεις. Καλείστε να παραδοθείτε αμέσως. Βγείτε ένας-ένας με τα χέρια ψηλά.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

('Ιδιο σκηνικό)

ΜΑΡΙΑ: Μα τι έγινε;

ΙΟΥΔΙΘ: Δεν ξέρω.

ΝΙΚΟΣ (ανάβει το φως): Παιδιά, μην πανικοβάλλεστε. Το σπίτι είναι ασφαλές. Χρειάζονται μπαζούκας για να μπούνε μέσα. (Στην ΙΟΥΔΙΘ): Τηλεφώνησε σ' όσους δημοσιογράφους ξέρεις. Πες τους να τρέξουν όσο πιο γρήγορα μπορούν.

ΙΟΥΔΙΘ: Θα έχουν κόψει το τηλέφωνο.

ΝΙΚΟΣ: Όχι, τους χρειάζεται για να μας παρακολουθούν.

ΜΑΡΙΑ: Νίκο...

ΝΙΚΟΣ: Ηρέμησε, καλή μου. Θα στείλω ένα φαξ στο Παρίσι. Μισό λεφτό.

ΜΑΡΙΑ: Μα τι έχεις κάνει, Νίκο; Θα μας σκότωναν αν είμαστε λιγάκι πιο έξω.

ΝΙΚΟΣ: Όχι, ήθελαν να δείξουν πως βρίσκονται κι από τη μεριά της θάλασσας. Για να μη φύγουμε με το κρικραφτ. Ζωντανούς μας θέλουν.

ΜΑΡΙΑ: Πόσο επικίνδυνο είναι;

ΝΙΚΟΣ: Αρκετά, αν δε φερθούμε σωστά. Ξέρεις κανένα καλό δικηγόρο;

ΜΑΡΙΑ: Ναι, ξέρω ένα πολύ καλό παιδί.

ΝΙΚΟΣ: Δε μας κάνει. Κανένα μεγαλοδικηγόρο. Που να έχει πολιτικές βλέψεις, γνωριμίες, να ενδιαφέρεται για προβολή.

- ΜΑΡΙΑ: Ξέρω έναν, αλλά δεν ξέρω αν θα δεχτεί.
ΝΙΚΟΣ: Θα δεχτεί. Αυτή η υπόθεση θα του έρθει λουκούμι.
Πήγαινε να τηλεφωνήσεις κάτω. (Η ΜΑΡΙΑ φεύγει).
ΙΟΥΔΙΘ: Βουίζει.
ΝΙΚΟΣ: Συνέχισε. Πάω να στείλω το φαξ. (Πηγαίνει στο δεύτερο επίπεδο, γράφει ένα σημείωμα και το στέλνει από το φαξ που είναι δίπλα στα στερεοφωνικά).
ΙΟΥΔΙΘ (στο τηλέφωνο): Επιτέλους... Έπαιρνες και συ... Ναι, πρέπει να στείλεις κόσμο όσο πιο γρήγορα μπορείς... ναι. Αριστούργημα ιδέα. Σ' ευχαριστώ. Ναι, θα προσέχω, θα ενημερώνεσαι εξάλλου από πρώτο χέρι.
ΝΤΙΚ (από την ντουντούκα): Προσοχή! προσοχή! Αυτή είναι η δεύτερη προειδοποίηση. Δεν μπορείτε να διαφύγετε. Θα πυροβοληθείτε. Βγείτε αμέσως ένας-ένας με τα χέρια ψηλά.
ΝΙΚΟΣ (στην ΙΟΥΔΙΘ): Εντάξει οι δημοσιογράφοι;
ΙΟΥΔΙΘ: Το βαν του σταθμού έρχεται εδώ.
ΝΙΚΟΣ: Ωραία, άλλοι;
ΙΟΥΔΙΘ: Ναι, αυτή τη στιγμή κάποιοι συνάδελφοι θα με διαλοστέλνουν.
ΝΙΚΟΣ: Δεν πειράζει, το κρίμα στο λαιμό μου.
ΜΑΡΙΑ (έρχεται από κάτω): Μα πώς μπορείτε και μιλάτε έτσι ψυχραιμία, καρφάκι δε σας καίγεται;
ΝΙΚΟΣ: Τι έγινε με το δικηγόρο;
ΜΑΡΙΑ: Δεν ήθελε να έρθει, νόμιζε πως αφορούσε εμένα και κάποια παρέα μου. Αλλά μόλις άκουσε το όνομά σου, δέχτηκε και έρχεται εδώ.
ΝΙΚΟΣ: Ωραία.
ΜΑΡΙΑ: Ήθελα να ήξερα πού βρίσκεις τα «ωραία».
ΝΙΚΟΣ: Θέλω να πω, «πάει εντάξει».
ΜΑΡΙΑ: Μα πού βρίσκεις αυτή την ψυχραιμία. Συμπεριφέρεσαι σαν να παίζεις σ' έργο.
ΝΙΚΟΣ: Εδώ χρειάζεται ψυχραιμία. Μας έχουν στήσει κάτι

που δεν ξέρουμε, πρέπει να καταλάβουμε και να μην πέσουμε στη δικιά τους λογική.

ΜΑΡΙΑ: Νίκο, είσαι μπλεγμένος πουθενά;

ΝΙΚΟΣ: Σε τίποτα.

ΜΑΡΙΑ: Και πώς να σε πιστέψω; Τι να κάνω;

ΝΙΚΟΣ: Φοβάμαι πως δεν μπορούμε να κάνουμε και πολλά πράγματα. Θα περιμένουμε μέχρι να 'ρθουν οι δημοσιογράφοι και ο δικηγόρος. Για βάστα, κάτι μπορούμε να κάνουμε.

ΜΑΡΙΑ: Σαν τι;

ΝΙΚΟΣ: Έναν καφέ.

ΜΑΡΙΑ: Βρήκες ώρα να κάνεις χιούμορ.

ΝΙΚΟΣ: Θα είναι μαύρος. Δε θα 'χει χιούμορ.

ΙΟΥΔΙΘ: Είναι καλή ιδέα. Θα βάλω για καφέ. (Πάει στην καφετιέρα).

ΝΙΚΟΣ: Τρόμαξες;

ΜΑΡΙΑ: Είμαι χεσμένη. Δεν τα μπορώ αυτά.

ΝΙΚΟΣ (τη φιλάει): Εδώ έχεις εμένα. Να που μου δίνεται η ευκαιρία να σε προστατέψω. Να νιώσεις ασφάλεια.

ΜΑΡΙΑ (δείχνει έξω προς τη μεριά που ακούγεται η ντουντούκα): Τέτοια Ασφάλεια, καλύτερα να μου έλειπε.

ΙΟΥΔΙΘ: Να βάλω καφέ και για τους μπάτσους;

ΝΙΚΟΣ: Ασφαλώς, είναι μέσα στις υποχρεώσεις του πολίτη, και τα δικαιώματα του μπάτσου.

ΝΤΙΚ (από την ντουντούκα): Αυτή είναι η τρίτη και τελευταία προειδοποίηση για να παραδοθείτε. Επαναλαμβάνω: Θα βγείτε ένας-ένας με τα χέρια ψηλά.

ΝΙΚΟΣ: Μάλλον, απ' ό,τι κατάλαβα, θέλει κουβέντα ο τύπος. (Βγαίνει έξω για να μιλήσει από τον πάνω όροφο).

ΜΑΡΙΑ: Αυτή η ψυχραιμία του, με κάνει να πιστεύω πως περίμενε κάτι τέτοιο. Θα είναι μπλεγμένος με κάτι. Πάντα το υποπτευόμουν.

ΙΟΥΔΙΘ: Εκεί έχει ένα κιβώτιο με όπλα.

ΜΑΡΙΑ (σε πανικό): Πού;

ΙΟΥΔΙΘ (δείχνει το κιβώτιο): Εκεί!

ΜΑΡΙΑ: Παναγία μου!

ΙΟΥΔΙΘ: Μην ταραζέσαι, γλυκιά μου, δείξε ψυχραιμία.

ΜΑΡΙΑ: Ποιος ξέρει σε τι μπορούμε να μπλεχτούμε. Αμάν αυτός ο άνθρωπος. Μπορεί και να σχεδιάζει κάτι άλλο τώρα. Ποτέ δεν ξέρεις από πού μπορεί να σου βγει.

ΙΟΥΔΙΘ: Έχε του εμπιστοσύνη. Ξέρει και κινείται γρήγορα και καλά.

ΜΑΡΙΑ: Νομίζεις πως τον εγκαταλείπω; (Παύση).

ΙΟΥΔΙΘ: Ναι.

ΜΑΡΙΑ: Φοβάμαι.

ΙΟΥΔΙΘ: Όλοι φοβόμαστε.

ΜΑΡΙΑ: Δεν το δείχνετε όμως, κάνετε καλαμπούρια.

ΙΟΥΔΙΘ: Γιατί έχουμε φοβηθεί πιο πολλές φορές από σένα. Και ο φόβος συνήθεια είναι.

ΜΑΡΙΑ: Εγώ δε θα μπορέσω να τον συνηθίσω ποτέ.

ΝΙΚΟΣ (μπαίνει): Κάτι χοντρό ετοιμάζουν. Αλλά δεν απειλείται με τίποτα η ζωή μας.

ΜΑΡΙΑ: Πώς είσαι τόσο σίγουρος.

ΝΙΚΟΣ: Έχουν παρατάξει τόσες δυνάμεις, λες και είναι να γυριστεί ταινία. Έχουνε φέρει συνεργεία τηλεόρασης και δημοσιογράφους. Όσο και δικό τους να 'ναι, μια τριπλή δολοφονία δε γίνεται ποτέ με τόσους προβολείς.

ΜΑΡΙΑ: Τότε γιατί όλο αυτό το κακό, τι θέλουν;

ΝΙΚΟΣ: Θέλουν να δείξουν πως κινήθηκαν άψογα και με σύνεση. Δέχτηκαν να παραδοθούμε μόλις έρθει ο δικηγόρος μας. Στο μεταξύ θα στείλουν τον επικεφαλής τους εδώ.

ΜΑΡΙΑ: Γιατί;

ΝΙΚΟΣ: Τι γιατί, για να μην πλήττουμε.

ΙΟΥΔΙΘ: Νίκο...

ΝΙΚΟΣ: Συγνώμη. Προφανώς θα θέλει να μας ψαρέψει πριν την επίσημη ανάκριση και σίγουρα θα θελήσουν να μπλέ-

ξουν και σας. Μην πείτε κανένα ψέμα για να μην πέσουμε σ' αντιφάσεις. Δεν έχουμε να κρύψουμε τίποτα. Εμείς είμαστε νόμιμοι, αυτοί είναι παράνομοι. (Χτυπάει η πόρτα). Έρθε κιόλας. Πάω ν' ανοίξω.

ΙΟΥΔΙΘ: Νίκο, τα όπλα τι είναι;

ΝΙΚΟΣ: Ποια όπλα; Α, αυτά, τίποτα, φροντιστήριο για την ταινία μου.

(Πάει ν' ανοίξει).

ΜΑΡΙΑ: Και αν κάνουν έφοδο την ώρα που θα τους ανοίξει;

ΙΟΥΔΙΘ: Δε θα το κάνουν.

ΜΑΡΙΑ: Γιατί;

ΙΟΥΔΙΘ: Αν ήθελαν αυτό, θα το είχαν κάνει ήδη. Ετοιμάζουν κάτι από τώρα για να παιχτεί μετά.

ΝΤΙΚ (μπαίνει σαν σταρ του Χόλλυγουντ σ' αστυνομική ταινία και πηγαίνει στο κέντρο): Κυρίες μου, σας ζητάω συγνώμη για την ενόχληση. Ο νόμος, δυστυχώς, δεν έχει και πολύ τακτ. (Ο ΝΙΚΟΣ πηγαίνει σε μια πολυθρόνα, κάθεται και παίρνει την «Monde» και διαβάζει. Τα κορίτσια κάτι λένε μεταξύ τους που δεν ακούγεται). Θα έλεγα όμως πως ούτε και σεις έχετε ιδιαίτερο τακτ. Δεν έχω τίποτα προσωπικό εναντίον σας. Τρέφω μεγάλη εκτίμηση για τον κύριο Καλό ή Καλοξενόπουλο και έχω δει όλες του τις ταινίες.

ΝΙΚΟΣ: Έχετε έρθει εδώ σαν αστυνόμος και όχι σαν τεχνοκριτικός.

ΝΤΙΚ: Με υποτιμάτε, κύριε. Μια ειλικρινής συζήτηση μαζί μου, ίσως θα είχε θετικά αποτελέσματα. (Βγάζει το καπέλο και τα γυαλιά του). Καλημέρα Μαρία, καλημέρα Ιουδίθ.

ΙΟΥΔΙΘ: Ο Ντικ Τρέισυ!

ΝΙΚΟΣ: Μπάτσος ήσουνα;

ΝΤΙΚ: Τι λέξη για έναν ανώτατο κρατικό λειτουργό.

ΝΙΚΟΣ: Έλεγε πως είσαι αντιπρόσωπος της...

ΝΤΙΚ: Silicon Valley. Είμαι. Ξέρεις κανένα δημόσιο υπάλληλο που να μην κάνει δεύτερη δουλειά;

ΜΑΡΙΑ: Τέλος πάντων, τι σημαίνουν όλα αυτά;

ΝΤΙΚ: Πολύ άσχημα τα πράγματα για το Νίκο και την παρέα του. Φέρθηκε σαν ερασιτέχνης.

ΜΑΡΙΑ: Μα τι έκανε;

ΝΙΚΟΣ: Έχει αρχίσει η ανάκριση;

ΝΤΙΚ: Αυτή η μανία των επαναστατών να χρησιμοποιούν μεγάλα λόγια. Μια συζήτηση είναι πάντα χρήσιμη, για όσους βέβαια ξέρουν να επωφελούνται. Ιουδίθ, μια χαρά σε βλέπω.

ΙΟΥΔΙΘ (πηγαίνει κοντά του απειλητικά): Με μένα, σου έχω πει, όχι πολλά-πολλά, έτσι;

ΝΤΙΚ: Αγριοκάτσικο. (Στο ΝΙΚΟ). Μικρή η Αθήνα, και η Ελλάδα ακόμα μικρότερη. Αν ψάξει κανένας λιγάκι, όλοι θα βρεθούμε συγγενείς. Νίκο, την έχεις άσχημα.

ΝΙΚΟΣ: Γιατί;

ΝΤΙΚ: Υπάρχουν ατράνταχτα στοιχεία ότι είσαι ο επικεφαλής για την Ελλάδα, Διεθνούς Τρομοκρατικής Οργάνωσης.

ΝΙΚΟΣ: Γι' αυτό λοιπόν πήγατε να μας φάτε.

ΝΤΙΚ: Υπερβολές. Μια φιλική ριπή, για να μην το σκάσετε με το κρις-κραφτ. Ήταν για τη δικιά σας προστασία. Δυστυχώς στο Σώμα υπάρχουν και άνθρωποι που κάνουν του κεφαλιού τους. Γι' αυτούς ισχύει πως ο καλός τρομοκράτης είναι ο νεκρός τρομοκράτης.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είχα ποτέ καμιά αμφιβολία γι' αυτό.

ΝΤΙΚ: Και καλά έκανες. Υπάρχουν πληροφορίες για σένα από τέσσερις μυστικές υπηρεσίες, όλες διασταυρωμένες από τις δικές μας. Ξέρουμε πολλά για σένα. Οι σύντροφοί σου είναι αρκετά φλύαροι. Δεν έχεις λόγο εσύ να το παίζεις σκληρός.

ΝΙΚΟΣ: Τα πιστεύεις αυτά που λες;

ΝΤΙΚ: Έχω στοιχεία.

ΝΙΚΟΣ: Αν τα πίστευες, δε θα ερχόσουν μόνος σου εδώ μέσα και άοπλος. Θα μπορούσαμε εύκολα να σε κρατάγαμε για όμηρο.

ΝΤΙΚ: Σωστή παρατήρηση. Δε σ' έχουμε για μαλάκα. Ούτε για κανένα παιδάκι που παίζει με μολότωφ. Ξέρεις πως ξέρουμε, είσαι ένας ηγέτης και δε θα έχανες την ευκαιρία να διαπραγματευτείς.

ΝΙΚΟΣ: Να διαπραγματευτώ τι;

ΝΤΙΚ: Έχεις είκοσι χρόνια φυλακή στάνταρ. Και δε θα 'ναι πληθωριστικά, όπως αυτά της χούντας.

ΝΙΚΟΣ: Μπράβο. Είσαι γενναιόδωρος!

ΝΤΙΚ: Στην Ιταλία, με πολύ λιγότερα στοιχεία πήραν παραπάνω. Κορίτσια, δυστυχώς σας μπλέκει και σας στην ξεροκεφαλιά του.

ΜΑΡΙΑ: Εμείς, γιατί;

ΙΟΥΔΙΘ (στη ΜΑΡΙΑ σιγά): Μην του μιλάς καθόλου.

ΜΑΡΙΑ: Δε θα μας παίξεις εμάς παιχνίδια, Ντικ.

ΝΤΙΚ: Η δουλειά είναι δουλειά. Και όπως λέει και ο Καβάφης: «Την εργασία μου προσέχω και αγαπώ». Αλήθεια, Μαρία, δεν κάνεις πια βραδιές ποίησης στο μπαρ. Κρίμα που έκλεισε.

ΜΑΡΙΑ: Τι έκλεισε;

ΝΤΙΚ: Το μαγαζί σου. Θα 'ναι μια από τις δυσάρεστες παρενέργειες της ξεροκεφαλιάς μερικών γνωστών σου.

ΙΟΥΔΙΘ (πηγαίνει και τον φτύνει): Φτου σου, παλιοπούστη.

ΝΤΙΚ: Ωραίους τρόπους έχεις. Κρίμα που είσαι και παιδί καλής οικογενείας. Πάντως τους χαφιέδες δεν τους εκτιμάμε ούτε μεις που τους χρησιμοποιούμε. Θέλεις να πω παραπάνω;

ΝΙΚΟΣ: Μα τι θέλεις τέλος πάντων, άνθρωπέ μου;

ΝΤΙΚ: Να με πάρετε σοβαρά και να καταλάβετε πως εγώ είμαι η εξουσία και ο νόμος. Να με βοηθήσετε για να σας βοηθήσω.

- ΝΙΚΟΣ: Σε τι να μας βοηθήσεις και σε τι να σε βοηθήσουμε;
- ΝΤΙΚ: Έχει νόημα αυτή η ερώτηση. Σαν άνθρωπος των Mass Media, ξέρεις τη σημασία τους. Δες το ρεαλιστικά. Φαντάσου στο αυριανό δελτίο των εννιά, που έχει την πιο μεγάλη ακροαματικότητα, ένα ρεπορτάζ ζωντανό για τη σύλληψη του αρχιτρομοκράτη. Φαντάσου μερικά πρωτοσέλιδα που πουλάνε πολύ: «Σε τεθωρακισμένη βίλα το αρχηγείο των τρομοκρατών», ή κάτι για πιο λαϊκά γούστα: «Σεξ, ναρκωτικά, τρομοκρατία». Και από πάνω έναν υπέρτιτλο: «Τους έπιασαν στα πράσα».
- ΝΙΚΟΣ: Και ποιος θα τα πιστέψει όλα αυτά;
- ΝΤΙΚ: Δεν περίμενα μια τέτοια ερώτηση. Ο κόσμος δεν ενδιαφέρεται για λεπτομέρειες. Πιστεύει σ' αυτό που πουλιέται πιο πολύ. Είναι παμφάγο ζώο. Τρώει ό,τι διαφημιστεί πιο πολύ. Και μεις μπορούμε να κάνουμε μεγάλη διαφήμιση. Έχουμε μάθει από σας.
- ΝΙΚΟΣ: Τα ψέματα δεν πάνε και πολύ μακριά.
- ΝΤΙΚ: Με συγχωρείς πολύ. Είναι ψέμα πως η βίλα είναι τεθωρακισμένη; Έχεις ξαναδεί σιδερένιες πόρτες και παντζούρια;
- ΝΙΚΟΣ: Το σπίτι είναι απομονωμένο και μένει άδειο για πολύ καιρό. Αν δεν ήταν έτσι, θα το είχαν ρημάξει.
- ΝΤΙΚ: Φυσικά, για καθετί που θα σου λέω, θα έχεις πάντα μια δικαιολογία. Κανείς δεν παραδέχεται την ενοχή του με την πρώτη. Θα δικαιολογήσεις πως σου χρειάζονται τα δύο τηλέφωνα για τη δουλειά σου, όπως και το φαξ, όπως και το κομπιούτερ. Θα πεις πως εδώ είναι και το γραφείο σου.
- ΝΙΚΟΣ: Ακριβώς αυτό θα πω. Σε κάθε γραφείο κινηματογραφιστή, θα βρεις τα ίδια πράγματα.
- ΝΤΙΚ: Μη μου πεις πως σε κάθε κινηματογραφικό γραφείο, βρίσκεις και κασόνια όπλα. (Πηγαίνει και ανοίγει το κιβώτιο).

- ΝΙΚΟΣ: Μα δε βλέπεις πως είναι όπλα του σαράντα;
- ΝΤΙΚ: Δεν είναι απαραίτητο οι τρομοκράτες να διαθέτουν υπερσύγχρονα όπλα. Εδώ τα δικά μας είναι για τα μουσεία.
- ΝΙΚΟΣ: Είναι για την ταινία μου.
- ΝΤΙΚ: Την υπόθεση Πολκ, έτσι; Θα έρθουμε και σ' αυτό. Σε μια βδομάδα δεν αρχίζουν τα γυρίσματα; Μυστικό είναι; Μας αφορά κάθε μυστικό. Είναι η υπηρεσία μας, βλέπεις.
- ΝΙΚΟΣ: Τότε αναιρείται η κατηγορία των όπλων.
- ΝΤΙΚ: Δε φτάσαμε σε καμιά κατηγορία. Δες το κινηματογραφικά. Όλα αυτά τα όπλα, ωραία τακτοποιημένα, σ' ένα πλάνο πανοραμίκ. Σου μιλάω για το στόρυ. Θα βρεθεί έστω και ένας τηλεθεατής που να έχει και την παραμικρή αμφιβολία πως εδώ ήταν άντρο τρομοκρατίας;
- ΝΙΚΟΣ: Θα ξεφτιλιστείτε για μια ακόμα φορά. Τίποτα απ' αυτά δε θα μπορέσει να σταθεί στο δικαστήριο.
- ΝΤΙΚ: Και οι δικαστές βλέπουν τηλεόραση.
- ΝΙΚΟΣ: Αλλά χρειάζονται και στοιχεία που να αποδεικνύουν κάτι.
- ΝΤΙΚ: Χαίρομαι, έχεις σεβασμό στη δικαιοσύνη. Μην ανησυχείς, θα έχουν στοιχεία.
- ΝΙΚΟΣ: Τι στοιχεία;
- ΝΤΙΚ: Ναρκωτικά. Το ότι καπνίζατε χασίσι είναι ψέμα;
- ΝΙΚΟΣ: Προσωπική χρήση.
- ΝΤΙΚ: Για την ηρωίνη είναι ψέμα;
- ΙΟΥΔΙΘ: Έχω καθαρίσει εδώ και πέντε χρόνια.
- ΝΤΙΚ: Ένα αποδεδειγμένο τζάνκυ που μόνο τις φλέβες του να δείξει, δε χρειάζεται άλλη απόδειξη για το δικαστήριο.
- ΙΟΥΔΙΘ: Εδώ μέσα δε θα βρεις ηρωίνη.
- ΝΤΙΚ: Αν ψάξω, θα βρω. (Βγάζει από την τσέπη μια σακούλα νάιλον με μια ποσότητα ηρωίνης). Είναι μισό κιλό.
- ΜΑΡΙΑ: Ντικ. Σε ξέρω σαν πελάτη.

- ΝΤΙΚ: Όχι μόνο σαν πελάτη.
- ΜΑΡΙΑ: Εντάξει, πηδηχτήκαμε και μια φορά.
- ΝΤΙΚ: Εγώ, θα μιλούσα πιο ευγενικά γι' αυτή τη σύντομη σχέση.
- ΜΑΡΙΑ: Άσε τις μαλακίες τώρα. Την Ιουδίθ κυνηγούσες και νόμισες πως θα σου την έκανα πάσα.
- ΝΤΙΚ: Δεν είμαστε όλοι το ίδιο τυχεροί στη ζωή.
- ΝΙΚΟΣ: Τους υπαινιγμούς να τους αφήσεις στην άκρη, έτσι;
- ΝΤΙΚ: Απειλή; Διαταγή; Δεν έκανα κανέναν υπαινιγμό. Μίλησα ευθέως. Σ' αυτό σε θεωρώ τυχερό και σε ζηλεύω. Μακάρι να ήμουν στη θέση σου. Και αν η σχέση μας δεν ήταν επαγγελματική, ίσως θα είχαμε να πούμε πολλά πράγματα, τόσα που ούτε καν μπορείς να φανταστείς. Αλλά είναι μια σκληρή δουλειά αυτή που κάνουμε. Και συχνά κάνουμε το αντίθετο από αυτό που θέλουμε.
- ΜΑΡΙΑ: Αυτό δε σημαίνει πως θα μπλέξεις και το μαγαζί μου. Ξέρεις από πρώτο χέρι πως το μαγαζί μου ήταν καθαρό. Δεν είχε τίποτα.
- ΝΤΙΚ: Δεν είχε τίποτα, αλλά αν αυτή τη στιγμή γίνεται μια έρευνα, μπορεί να έχουμε ευρήματα.
- ΝΙΚΟΣ: Έχετε πάει και στο μαγαζί;
- ΝΤΙΚ: Δεν είπα τίποτα τέτοιο.
- ΜΑΡΙΑ: Μα αυτό είναι άτιμο, αισχρό, τιποτένιο.
- ΝΤΙΚ: Την τρομοκρατία πολεμάμε, Μαρία. Σ' αυτό τον πόλεμο δεν υπάρχουν τίμια μέσα. Ούτε από μας, ούτε απ' αυτούς. Είναι έτσι, Νίκο;
- ΝΙΚΟΣ: Δεν έχω να πω τίποτα άλλο, πριν έρθει ο δικηγόρος μου.
- ΝΤΙΚ: Δικηγόρος, ποιος δικηγόρος;
- ΝΙΚΟΣ: Τον δικηγόρο μου δεν περιμένουμε για να τελειώσει αυτή η χυδαία και ενοχλητική σου επίσκεψη;
- ΝΤΙΚ: Α, το δικηγόρο σου. Θα αργήσει, έχουμε καιρό. Υπάρχουν έλεγχοι στο δρόμο. Τροχαία που αγωνίζεται για τη

σιγουριά της ασφάλτου. Έχουν σκληρύνει τώρα τα μέτρα. Και ποιος από μας που οδηγεί δεν κάνει παραβάσεις; Ειδικά οι δικηγόροι είναι χειρότεροι κι από τους γιατρούς.

ΝΙΚΟΣ: Κατάλαβα. Τότε πιάσε μας. Τι περιμένεις;

ΝΤΙΚ: Πιασμένοι είστε.

ΝΙΚΟΣ: Ωραία, λοιπόν, πήγαινε μας στην Ασφάλεια.

ΝΤΙΚ: Μα δεν είπαμε αυτά που έχουμε να πούμε.

ΝΙΚΟΣ: Δεν έχουμε να πούμε τίποτα.

ΝΤΙΚ: Δυο χρόνια είναι το ανώτατο όριο προφυλάκισης για τρομοκρατία;

ΝΙΚΟΣ: Μ' απειλείς;

ΝΤΙΚ: Καθόλου, σου μιλάω για την ταινία σου.

ΝΙΚΟΣ: Μ' απειλείς, αυτό κάνεις.

ΝΤΙΚ: Όχι, σκέφτομαι για σένα. Αν πάμε τώρα στην Ασφάλεια, δε θα 'σαι τη Δευτέρα στο γύρισμα. Και μια τόσο μεγάλη παραγωγή θα πάει στο βρόντο. Αν κάτσουμε και κουβεντιάσουμε σαν άνθρωποι, κάτι μπορεί να βγει. Να έχουμε όφελος και οι δυο.

ΙΟΥΔΙΘ (πηγαίνει στο μπαρ και φέρνει στον αστυνομικό ένα ποτήρι ουίσκι): Είναι η μάρκα σου. Μην το κοιτάς έτσι. Δεν έχει δηλητήριο. Νίκο, να κάτσουμε να μιλήσουμε.

ΜΑΡΙΑ: Ναι, Νίκο, δε θέλω να χάσω το μαγαζί μου για το τίποτα.

ΝΙΚΟΣ: Εντάξει. Καθήστε και πείτε τα. Εμένα δε μ' αφορά αυτό το παζάρι.

ΝΤΙΚ: Γιατί δεν ξέρεις τα υπόλοιπα.

ΝΙΚΟΣ: Αν είναι κι αυτά σαν τα λαϊκά αναγνώσματα των φυλλάδων που μας αράδιασες, δε με αφορούν.

ΝΤΙΚ: Σε αφορούν. Τα λαϊκά αναγνώσματα είναι μόνο η ατμόσφαιρα. Το έργο προχωρά και έχει πολλά ενδιαφέροντα πράγματα.

ΝΙΚΟΣ: Μόνο προβοκάτσιες μπορείς να κάνεις, τίποτε άλλο.

Και θα βγουν στη φόρα. Ναι, μπορεί να με παιδέψεις έναν καιρό. Αλλά θα το πληρώσεις. Σου το υπόσχομαι. Μετά απ' αυτό που πας να στήσεις, δε θα έχεις για πολύ καιρό αυτή τη θέση.

ΝΤΙΚ: Σαν τον πατέρα σου μιλάς.

ΝΙΚΟΣ: Και πού ξέρεις εσύ τον πατέρα μου.

ΝΤΙΚ: Η εργασία μας. Ξέρουμε πολλά για τον καθένα. Πάτρα 1967. 10 Οκτωβρίου 1967, δέκα η ώρα το βράδυ, συλλαμβάνεσαι μπροστά από το Σταθμό, με δέκα κιλά δυναμίτες.

ΝΙΚΟΣ: Ήταν χούντα, τότε.

ΝΤΙΚ: Χούντα για σένα, για άλλους «Κυβέρνηση Εθνικής Σωτηρίας», κοινοβουλευτικό φασισμό πιστεύεις πως έχουμε, για άλλους είναι μια κοινοβουλευτική δημοκρατία. Θέμα ερμηνείας πάντα.

ΝΙΚΟΣ: Ποτέ δεν έχω μιλήσει για κοινοβουλευτικό φασισμό. «Κοινοβουλευτικός φασισμός», είναι έκφραση που χρησιμοποιούν οι τρομοκράτες, όχι εγώ.

ΝΤΙΚ: Μα, φυσικά, δε θα έλεγες τις ίδιες λέξεις με τους τρομοκράτες. Θα εντοπιζόσουν αμέσως σαν ο εκπρόσωπός τους. Αλλά προπαγανδίζεις τις ίδιες ιδέες.

ΝΙΚΟΣ: Άρα λοιπόν, το πρόβλημα είναι οι ιδέες μου.

ΝΤΙΚ: Πραγματικά πιστεύεις πως κανείς στην υπηρεσία μου ενδιαφέρεται για ιδέες; Το οργανωμένο έγκλημα μας ενδιαφέρει. Μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου. Ξέρεις κανένα σήμερα να ασχολείται με ιδέες; Ούτε καν εσύ. Αλλιώς τι δε θα πήγαινες στην Κούβα να εκπαιδευτείς στο αντάρτικο πόλης.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι μυστικό αυτό. Το έχω δηλώσει επανειλημμένως και είμαι υπερήφανος γι' αυτό.

ΝΤΙΚ: Αυτή ακριβώς η υπερηφάνεια μας ενδιαφέρει. «Αυτοί που δεν προσκύνησαν τη δικτατορία με τον κοινοβουλευτικό μανδύα», ο «Αντιδικτατορικός Επαναστατικός

Αγώνας», που ήσουν ανοιχτός εκπρόσωπος, έχεις υπογράψει διάφορες δυναμικές ενέργειες.

ΝΙΚΟΣ: Ήταν χούντα και τότε...

ΝΤΙΚ: Για χούντα μιλάμε πάντα. Για χούντα. Στις 20 Ιουλίου 1974, σ' ένα διαμέρισμα στο Παρίσι, 79, Rue du Temple, γίνεται η τελευταία συνεδρίαση της ιστορικής ηγεσίας της οργάνωσης. Η διάσπαση είναι γεγονός. Η πλειοψηφία προσανατολίζεται για νόμιμη πάλη, η μειοψηφία για συνέχιση του αγώνα με όλα τα μέσα.

ΝΙΚΟΣ: Ποτέ δεν έγινε τέτοια συνεδρίαση.

ΝΤΙΚ: Δεν περίμενα να το παραδεχτείς. Γιατί ο «Επαναστατικός Αγώνας» μετά τη δικτατορία, γίνεται τρομοκρατία.

ΝΙΚΟΣ: Οι χαφιέδες δε φημίζονται για την ακρίβεια των πληροφοριών τους.

ΝΤΙΚ: Εγώ προσωπικά σε συμπαθώ. Είσαι γνήσιος επαναστάτης, και αν οι τρομοκράτες δε σκότωναν αστυνομικούς, θα ήμουν μαζί τους. Αλλά είσαι αφελής. Τότε που σε πιάσαν στην Πάτρα, έφαγες το ξύλο της χρονιάς σου και κρατούσες το στόμα σου κλειστό για πράγματα που ήδη τα είχαν πει οι άλλοι νεράκι. Ψέματα είναι, πως σακατεύτηκες για μερικά κωλόπαιδα;

ΝΙΚΟΣ: Μας σακατέψατε για να παραδεχτούμε αυτό που εσείς υπαγορέψατε. Μαρτυρίες που παίρνονται κάτω από συνθήκες βασανισμού, δεν έχουν νομική αξία.

ΝΤΙΚ: Γιατί σου λέω πως είσαι αφελής; Οι πληροφορίες όμως έχουν αξία. Όπως τώρα. Οι άλλοι καθάρισαν τη θέση τους. Θέλεις να τα φορτωθείς όλα πάλι εσύ;

ΝΙΚΟΣ: Δεν έχω καμιά σχέση μ' όσα υπαινίσσεσαι. Και τίποτα δεν μπορείς ν' αποδείξεις. Ό,τι έχεις πει μέχρι τώρα, είναι γνωστό. Είναι εξωφρενικό να με συνδέεις με τρομοκρατία.

ΝΤΙΚ: Στην απαγωγή του Ιταλού μεγαλοβιομήχανου Κορντί-

νι, πριν εκτελεστεί, οι τρομοκράτες είχαν γυρίσει ένα βίντεο. Οι Ιταλοί πραγματογνώμονες αναγνώρισαν δικά σου πλάνα.

ΝΙΚΟΣ: Δικά μου πλάνα; Το βίντεο ήταν ερασιτεχνικό.

ΝΤΙΚ: Ερασιτεχνικό το μηχάνημα. Όχι η λήψη. Υπήρχε η σφραγίδα του μαιτρ.

ΝΙΚΟΣ: Οι μπάτσοι φημίζετε για την καλλιέργειά σας.

ΝΤΙΚ: Είμαστε οι πιο καλλιεργημένοι κρατικοί λειτουργοί. Το πραγματικό υπουργείο Πολιτισμού. Οι μπάτσοι είναι οι μόνοι που διαβάζουν, που βλέπουν θέατρο και κινηματογράφο.

ΝΙΚΟΣ: Φαντάζομαι γιατί θα παρακολουθείτε κάποιον.

ΝΤΙΚ: Τα παρακολουθούμε όλα. Κι ειδικά εσένα. Μας ενδιαφέρει το έργο σου.

ΝΙΚΟΣ: Χαίρομαι που συμπλήρωσα την καλλιέργειά σας.

ΝΤΙΚ: Και τις γνώσεις μας. Τα θέματά σου τα βρήκαμε συναρπαστικά. Το ντοκιμαντέρ για τους Βάσκους, π.χ. ή αυτό με τους Ιρλανδούς του ΙΡΑ ή το άλλο με την ευρωπαϊκή τρομοκρατία.

ΝΙΚΟΣ: Αυτές οι ταινίες έχουν προβληθεί σ' όλες τις ευρωπαϊκές τηλεοράσεις. Ήταν επίσημες παραγωγές της Γαλλικής Τηλεόρασης.

ΝΤΙΚ: Θερμά συγχαρητήρια για την επαγγελματική σου καταξίωση. Το θέμα είναι αλλού. Πώς έβρισκες εσύ τους τρομοκράτες, και μεις δεν μπορούσαμε να τους βρούμε; Κάποια άκρη θα πρέπει να υπήρχε.

ΝΙΚΟΣ: Όστε λοιπόν αυτό ήταν. Με θέλετε για χαφιέ.

ΝΤΙΚ: Τους ξέρεις, αφού τους κινηματογράφησες. Θέλουμε μια συνεργασία σύμφωνα με το γράμμα του νόμου.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είμαι το κατάλληλο πρόσωπο.

ΝΤΙΚ: Δεν υπάρχει καταλληλότερο. Και όχι μονάχα αυτό. Είμαστε εκατό στα εκατό σίγουροι πως είσαι εσύ ο εγκέφαλος. Αλλά ας υποθέσουμε πως έχουμε κάνει ένα αρχι-

κό λάθος με αποτέλεσμα τα συμπεράσματά μας να 'ναι λάθος και συ αθώος. Αυτό για τη λογική της Υπηρεσίας δεν έχει καμιά σημασία. Εμείς παρουσιάσαμε μια ιστορία, καταρχήν αποδεκτή από τον κοινό νου, οι εφημερίδες θα συμπληρώσουν τα δικά μας κενά, και για μια βδομάδα περίπου, μέχρι να ξεφουσκώσει, θα διαμορφώσουμε μια κοινή γνώμη εναντίον της τρομοκρατίας, που θα είναι ούτως ή άλλως όφελος. Την επόμενη φορά θα είναι καλύτερα. Να μου πεις ότι εσύ αδικήθηκες. Δεν μπορείς να κάνεις ομελέτα αν δεν σπάσεις αυγά. Ας πρόσεχες τις παρέες σου. Αν δεν είσαι εσύ, θα είναι κάποιος σαν και σένα.

ΝΙΚΟΣ: Θα γελοιοποιηθείτε ακόμα μια φορά. Οι σκευωρίες αργά ή γρήγορα χτυπούν τους σκευωρούς.

ΝΤΙΚ: Οι σκευωρίες χτυπούν αυτούς που μπλέκουν. Όταν ποτέ αποδείξουν την αθωότητά τους, θα έχει περάσει τόσος πολύς καιρός που δε θα έχει πια κανένα ενδιαφέρον. Παίρνουμε τα μέτρα μας όμως.

ΜΑΡΙΑ: Δηλαδή, Ντικ, εννοείς πως θα μπλέξεις και μας με ναρκωτικά;

ΝΤΙΚ: Πορνεία, υπόκοσμο, λαθρεμπόριο, όλα αυτά που αρέσουν στα σίριαλ, θα τα προσφέρουμε σε ζωντανή μετάδοση.

ΙΟΥΔΙΘ: Πορνεία από πού κι ως πού;

ΝΤΙΚ: Έκανες βίζιτες για την πρέζα σου, το ξέχασες;

ΙΟΥΔΙΘ: Και πίπες στους μπάτσους για να γλιτώσω το ξύλο...

ΝΤΙΚ: Και καρφώματα για τη δόση σου.

ΙΟΥΔΙΘ: Όχι, Ντικ, δεν τα ξέχασα.

ΝΤΙΚ: Κάτι θα ξέρετε και σεις για το Νίκο, δεν είναι δυνατόν, σε παρτούζα σας έπιασα, ντουμάνι το άντρο από το χασίσι, δε γίνονται αυτά με τον καθένα. Με μένα δεν κάτσατε.

ΜΑΡΙΑ: Δηλαδή θέλεις να καταθέσουμε εναντίον του, για να

μας τη χαρίσεις. Αλλά να μας χαρίσεις τι, αφού ξέρεις πως όλα εσύ τα έκανες.

ΝΤΙΚ: Εγώ προσπαθώ να βρω μια άκρη στο κουβάρι της τρομοκρατίας. Αν δεν είναι αυτός, τότε πρέπει ν' αποδείξει πως δεν είναι και να μας βοηθήσει να βρούμε τους άλλους. Και τότε θα συγχωρεθούν οι αμαρτίες του, και τη Δευτέρα θα είναι στο πλατό του. Ξέρεις, είναι πολλοί που δεν τους αρέσει η ιδέα να σκαλίσεις ξανά την υπόθεση Πολκ. Τι ασχολείσαι αλήθεια τώρα με ιστορίες του περασμένου αιώνα; Και, βλέπεις, έρχονται τα πράγματα έτσι, που δεν μπορείς να την κάνεις. Και θα χαρούν οι τύποι.

ΙΟΥΔΙΘ: Μας έχεις στο χέρι. Από δουλειές ξέρεις και έχεις κάνει. Σου βάζω το πρόβλημα στα ίσα και ξέρω πως θα το καταλάβεις χωρίς κουτές αντιδράσεις. Πόσα θέλεις για να καθαρίσουμε;

ΝΤΙΚ: Ρεαλιστική ερώτηση. Δεν έχω καμιά αντίρρηση να τα πιάσω, εκεί που πρέπει και εκεί που μπορώ. Το πρόβλημα αυτό δε λύνεται με χρήματα.

ΝΙΚΟΣ: Τζούντυ, σταμάτα σε παρακαλώ.

ΙΟΥΔΙΘ: Μπλέκομαι μόνο και μόνο επειδή ήρθα σπίτι σου. Άσε με να καθαρίσω όπως μπορώ.

ΝΙΚΟΣ: Τότε μίλα για λογαριασμό σου.

ΙΟΥΔΙΘ: Ο καθένας μιλάει για λογαριασμό του, αλλά εγώ πρέπει να γλιτώσω τη Μαρία, όπως αυτή γλίτωσε εμένα. Της το χρωστάω. Λοιπόν, Ντικ, δεν είσαι τόσο κάθαρο όσο θέλεις να το παίζεις. Σε ξέρουμε και από αλλού. Στο μπαρ που το έπαιζες γιάπικ και οικονομημένος από τις αντιπροσωπείες σου. Γλεντζές και ανοιχτοχέρης. Λοιπόν, λέγε, υπάρχει τρόπος να καθαρίσουμε εμείς οι δυο.

ΜΑΡΙΑ: Δεν μπορώ να το κάνω αυτό στο Νίκο.

ΝΤΙΚ: Τότε να σε βοηθήσει κι αυτός. Θα καταθέσετε εναντίον του;

ΜΑΡΙΑ (κλαίει): Δεν έχω τίποτα εναντίον του, τίποτα.

ΝΤΙΚ: Αυτά θα τα βρούμε, κάτι θα έχεις. Για σκέψου πως τα διάφορα πηδήματά του με τις διάφορες γκόμενες μπορεί να ήταν και σύνδεσμοι τρομοκρατών. Το κρεβάτι είναι το καλύτερο ταχυδρομείο.

ΙΟΥΔΙΘ: Τι εγγύηση υπάρχει πως δε θα μας τη φέρεις;

ΝΤΙΚ: Αν δε μου τη φέρετε εσείς, εγώ γιατί να σας τη φέρω; Έχετε την εγγύηση ενός άντρα που σας γουστάρει. Και μάλιστα πριν το σημερινό.

ΙΟΥΔΙΘ: Ντικ, με την άδεια σου, θα κάνουμε ένα τσιγάρο, τα νεύρα μου είναι κουρέλια.

ΝΤΙΚ (της δείχνει το σακουλάκι): Έχω κάτι καλύτερο, αν θέλεις.

ΜΑΡΙΑ (κλαίγοντας δυνατά): Θε μου, Θε μου, Θε μου.

ΙΟΥΔΙΘ: Φύλαξέ το, μπορεί να μας χρειαστεί, στην τσέπη σου είναι ασφαλισμένο, ξέρω τι μπορούμε να το κάνουμε.

ΝΙΚΟΣ (εκτός εαυτού): Αρκετά, αρκετά, σταματήστε αυτό το άθλιο παζάρι, πιο κάτω δεν μπορεί να φτάσει ο άνθρωπος. (Πάει να φύγει).

ΝΤΙΚ: Πού πας;

ΝΙΚΟΣ: Πάω να παραδοθώ. Κάποιος εισαγγελέας θα υπάρχει.

ΝΤΙΚ: Δε χρειάζεται εισαγγελέας για περιπτώσεις σαν τη δική σου. Αν βγεις έξω, είναι σαν ν' αυτοκτονείς. Θα σου ρίξουν. Έχουν αυτή την εντολή. Εμένα προσωπικά θα με βόλευε ιδιαίτερα αν πήγαινες έξω. Βλέπεις μέχρι τελευταία στιγμή αγωνίζομαι να σε βοηθήσω. Θα σου αφήσω λίγο καιρό να σκεφτείς μερικά καθαρά και σταράτα πράγματα, οι επιλογές δικές σου. Παραδέχεσαι πως είσαι ο αρχηγός. Κάνεις μια καθαρή ομολογία και τίμια συνεργασία, ονόματα, ενέργειες, κλπ. Κάνουμε μια μεγάλη δίκη και μεταμελείσαι ειλικρινά. Αν όντως είσαι ο αρχηγός, που εμείς μπορούμε να το αποδείξουμε, κάθεσαι ένα διάστημα στη φυλακή να καταλαγιάσει ο θόρυβος,

εξαγνίζεσαι, και ξαναρχίζεις τη ζωή σου ενισχυμένος. Δεύτερη παραλλαγή, λιγότερο μεγαλεπίβολη, απλή και λιτή. Λες τώρα πως βρήκες άκρη και πήρες συνεντεύξεις με τους τρομοκράτες, ονόματα, ψευδώνυμα, διευθύνσεις. Έστω και πρώην, έστω και παροπλισμένους. Θα τους προσέξουμε και θα τους βοηθήσουμε. Κανείς δε θα μάθει ποτέ αυτή μας τη συνάντηση, εμείς ουδέποτε ήρθαμε εδώ και σας αφήνω να συνεχίσετε τη βραδιά, όσο κι αν αυτό με πειράζει.

ΙΟΥΔΙΘ (έχει ετοιμάσει ένα τρίφυλλο και καπνίζει μαζί με τη ΜΑΡΙΑ): Ντικ, δε θέλεις να τραβήξεις μια τζούρα;

ΝΤΙΚ: Μόνο για να ελέγξω την ποιότητα. (Πηγαίνει και τραβάει). Καλό είναι, πού βρέθηκε τέτοιο πράγμα;

ΙΟΥΔΙΘ: Εμάς, είπες, πως δε θα μας ανακρίνεις, καθαρίσαμε, δεν καθαρίσαμε;

ΝΤΙΚ: Αυτός είναι το κλειδί. Ας τον αφήσουμε να σκεφτεί. (Κάθεται και καπνίζει με τα κορίτσια). Τι λες, Μαρία, θα βοηθήσει;

ΜΑΡΙΑ: Όχι.

ΝΤΙΚ: Είναι σκληρός, το ήξερα καλά αυτό. Αλλά θα υπάρχει κάποιο σημείο αδύνατο. Δεν μπορεί, όλοι έχουμε.

ΙΟΥΔΙΘ: Ξέρω πού υπάρχει.

ΝΙΚΟΣ: Είσαι ένας ασήμαντος και ηλίθιος μπάτσος. Επειδή είσαι γεννημένος υπηρέτης, έχεις την εντύπωση πως έχεις και τη δύναμη να μ' αγγίζεις; Νομίζεις πως εσύ μπορείς να μπλέξεις εμένα; Να με ταλαιπωρήσεις, ναι. Αυτό κάθε υπηρέτης μπορεί να το κάνει στον κύριό του. Κι εγώ είμαι γεννημένος αφέντης.

ΝΤΙΚ: Η εξουσία είμαι εγώ. Εσύ είσαι μόνος, ξένος εδώ. Έτσι δε γράφεις στο φαξ, που μόλις έστειλες στο Παρίσι;

ΝΙΚΟΣ: Ξένος από σας και τον κόσμο σας. Έχω φίλους, μη στεναχωριέσαι.

ΝΤΙΚ: Οι συνάδελφοί σου σε θεωρούν σνομπ.

ΝΙΚΟΣ: Οι συνάδελφοί μου δεν κάνουν σίριαλ και μ' εκτιμούν.

ΝΤΙΚ: Βλέπεις πώς τους περιφρονείς. Τι έχουν τα σίριαλ, δηλαδή. Σ' ενοχλούν που είναι λαϊκά;

ΝΙΚΟΣ: Ασήμαντα πράγματα για ασήμαντους ανθρώπους. Η τέχνη και η επανάσταση, δυστυχώς, δεν είναι για τον καθένα. Και συ είσαι ο καθένας.

ΝΤΙΚ: Μπαίνω στο σπίτι σου όποια ώρα θέλω. Ρωτάω ό,τι θέλω. Είμαι ο νόμος και είσαι η παρανομία. Δεν μπορείς να μ' εκνευρίσεις, γιατί εγώ έχω τη δύναμη. Σκέψου αυτά που σου είπα, έλα να πάρεις μια τζούρα τώρα και φρόντισε να μη χαλάσει η βραδιά άσχημα.

ΝΙΚΟΣ (πηγαίνει αποφασιστικά και παίρνει το τσιγάρο από την ΙΟΥΔΙΘ και το πατάει): Εδώ μέσα είναι σπίτι μου. Έτσι; Δε σημαίνει, επειδή μπήκε ένας μπάτσος, πως έπαψα να είμαι εγώ στο σπίτι μου. Λοιπόν, τέρμα αυτή η επίσκεψη. Τέρμα αυτός ο εξευτελισμός. Και συ, σκουλήκι που έρπεςαι, έχω να σου δώσω μια συμβουλή. Άντε γαμήσου.

ΜΑΡΙΑ: Ηρέμησε, Νίκο, μη σπρώχνεις τα πράγματα στα άκρα.

ΝΙΚΟΣ: Προσβάλαμε τον εραστή σου;

ΜΑΡΙΑ: Ακόμα και σ' αυτή τη στιγμή, Νίκο, εσύ... (Κλάματα υστερικά. Πηγαίνει η ΙΟΥΔΙΘ και την παίρνει. Της λέει κάτι).

ΝΤΙΚ: Με προκάλεσες και θα σου πω δυο πραγματάκια. Σε ξέρω καλύτερα απ' όσο φαντάζεσαι. Και για να μάθεις ποιος είμαι εγώ και ποιος εσύ, σου λέω ένα μόνο. Όταν εγώ σερνόμωνα μέσα στη βρώμα και την πείνα, εσύ ζούσες στον παράδεισο του πλούτου από τον πατέρα σου και το σόι σας. Ποτέ σου δε δούλεψες για το μεροκάματο. Όλα έτοιμα και πλουσιοπάροχα. Δεν είχες παρά να διαλέξεις. Όλα στρωμένα και όλα σίγουρα. Ακόμα και με

δέκα κιλά δυναμίτη, ο πατέρας σου καθάρισε. Ποτέ σου δεν πέρασες δίκη και σε τρεις μέρες ταξίδευες για τη Νέα Υόρκη. Η Ακαδημία Κινηματογράφου σε περίμενε. Το διαμερισμάκι ήδη επιπλωμένο είχε στηθεί για σένα. Πού ήταν, ρε, τα κότσια σου ν' αρνηθείς τα χρήματα του μπαμπά σου; Φέουδο είχατε, κολίγους είχατε. Πάει πολύ, ρε πούστη. Και χρήματα και κουλτούρα και επανάσταση. Ε, όχι λοιπόν, παραπάει. Δεν μπορεί μια ζωή όλα να είναι δικά σου.

ΝΙΚΟΣ: Ναι, πολύ σε συγκίνησε η αδικία, και γι' αυτό έγινες μπάτσος.

ΝΤΙΚ: Τι άλλο μπορούσα να γίνω, πες μου. Η μόνη γνήσια προλεταριακή οργάνωση είναι οι μπάτσοι. Μιλάς για αδικία, ξέρεις εγώ τι έχω τραβήξει, ξέρεις πώς έχουν γεννηθεί και έχουν μεγαλώσει τ' άλλα παιδιά στο Σώμα; Γιατί δε συγκινήθηκε κανείς ποτέ από σας για μας; Εσύ μεγάλωσες στα πούπουλα, με νταντάδες, γκουβερνάντες, την αδικία την ανακάλυψες κάποτε, όταν αυτό ήταν της μόδας, να καθόμαστε στις αναπαυτικές πολυθρόνες μας και να σχολιάζουμε υποκριτικά τη μιζέρια και την αδικία. Εγώ γεννήθηκα στα σκατά και τις μύγες. Δεν ανακάλυψα εγώ την αδικία, γεννήθηκα μέσα σ' αυτήν. Και έπρεπε να φύγω. Κι έφυγα με τον τρόπο που μπορούσα. Ή με τον τρόπο που μας επιτρέπατε.

ΝΙΚΟΣ: Θέλεις να σε λυπηθώ; Να σε δικαιολογήσω τη στιγμή που μπαίνεις στο σπίτι μου, μου υπόσχεςαι χρόνια φυλακή, το παίζεις βλαχογιάπης, και ξεφτιλίζεις ό,τι ανθρωπινό υπάρχει; Πας να στήσεις μια σκευωρία πάνω μου και θέλεις να σε καταλάβω; Να σε δικαιολογήσω επειδή εκτελείς διαταγές ανωτέρων σου; Γεννήθηκες στα σκατά και τις μύγες και στα σκατά και τις μύγες θα πεθάνεις. Κάθε βασανιστής έχει βασανιστεί από τον πατέρα του ή

τη μάνα του. Σε καμιά περίπτωση δε δικαιολογείται το επάγγελμα του βασανιστή.

ΝΤΙΚ: Άκου, λοιπόν, να σου πω κάτι, κύριε επαναστάτη. Όταν εγώ έκανα την επανάστασή μου...

ΝΙΚΟΣ: Ο μπάτσος-επαναστάτης, πες μου το σενάριό σου, θα το κάνω ταινία. (Γελάει).

ΝΤΙΚ: Γελάει καλά, όποιος γελάει τελευταίος. Να δεις τι γέλια έχω να κάνω εγώ. Και θα έρχεσαι να με παρακαλές τότε να σε σώσω, αλλά θα είναι αργά. Αυτή τη φορά την πάτησες. Εγώ αυτή τη φορά έχω πλάτες, είμαι από πάνω και συ ένα τίποτα.

ΝΙΚΟΣ: Μιλάς σαν να γνωριζόμαστε, σαν να έχεις προσωπικά κάτι εναντίον μου. Αν είναι για τα κορίτσια, τότε...

ΙΟΥΔΙΘ (αυστηρά): Μην το πεις, Νίκο.

ΝΙΚΟΣ: Τι έχεις όμως εναντίον μου; Εγώ δε σου έχω κάνει τίποτα.

ΝΤΙΚ: Όταν, λοιπόν, έκανα την επανάστασή μου, με πιάσανε και με βάλανε σ' ένα βαρέλι για μια βδομάδα. Από πάνω είχαν βάλει ένα καπάκι και πάνω στο καπάκι μια ασήκωτη κοτρόνα. Μου έδιναν ένα κριθαρένιο παξιμάδι κι ένα ποτήρι νερό την ημέρα.

ΝΙΚΟΣ: Στο επάγγελμά σας έχετε φαντασία.

ΝΤΙΚ: Ξέρεις πόσω χρονών ήμουν; Δέκα! Ξέρεις γιατί; Γιατί πέταξα μια πέτρα. Μπορεί να την ξέρεις την ιστορία. Ο πατέρας μου δούλευε στον πατέρα σου. Μια φορά σ' είχε πάρει ο πατέρας σου καβάλα στο άλογο και σου έδειχνε το βιος σας. Εσύ ήσουν φρεσκολουσμένος, καθαρός, ντυμένος στα ναυτικά. Ήταν Κυριακή, αλλά για μας δεν είχε Κυριακή, βοηθούσα τον πατέρα μου να μαζέψουμε τη σοδειά σας. Ήμουν μέσα στη βρώμα και τα σπυριά. Και σου πέταξα μια πέτρα για να σου σπάσω το κεφάλι. Αλλά δε σε πήρε. Χτύπησε το άλογο. Και μ' άρπαξε ο πατέρας σου και μ' έδωσε στον πατέρα μου. Και πριν με

κλείσει στο βαρέλι, με λιάνισε. Ο πατέρας μου δεν ήταν σκληρός άνθρωπος, αλλά έπρεπε να δείξει πως είναι αφοσιωμένος στ' αφεντικό, για να μη χάσει τη δουλειά του. Το θυμάσαι αυτό;

ΝΙΚΟΣ: Όχι.

ΝΤΙΚ: Σωστά, πού να το θυμάσαι, εμείς είμαστε ανώνυμοι και μπουλούκια. Εσύ, το στερνοπούλι τ' αφεντικού, ήσουν ο ένας και ο μοναδικός.

ΝΙΚΟΣ: Για να στήσεις αυτή τη σκευωρία σε βάρος μου, που και ο ίδιος ξέρεις πως είναι ψέμα, χρειάζεται να λες όλα αυτά; Πες πως είναι όπως τα λες. Εγώ τι φταίω;

ΝΤΙΚ: Όσο φταίω εγώ για τη σκευωρία που λες. Νομίζεις πως εγώ έχω φτιάξει την υπόθεσή σου; Δεν έχω τη δύναμη να φτιάχνω «ιστορίες». Ήδη υπήρχε έτοιμη όταν πήγα σ' αυτή την Υπηρεσία. Υπάρχουν πληροφορίες στο φάκελό σου που θα φρίζεις. Εγώ μπήκα από ευχαρίστηση. Για ν' αλλάξουν οι ρόλοι. Για να σε δω στη θέση που είσαι τώρα. Και ξέρεις κάτι άλλο ακόμα; Για να σε βοηθήσω.

ΝΙΚΟΣ: Σωστά, η απελευθέρωση του σκλάβου είναι να κάνει σκλάβο τον αφέντη του. Όχι να καταργήσει τη δουλεία. Απέτυχες, φίλε μου. Η συζήτηση τελείωσε. Εφάρμοσε το νόμο. Στη διάθεσή σου. Θέλω να κάνω ένα ντους, μπορώ; Δε θα το σκάσω. (Φεύγει).

ΙΟΥΔΙΘ: Ήταν αλήθεια αυτά που είπες;

ΝΤΙΚ: Ναι, αλλά αυτός δε με γνώρισε.

ΙΟΥΔΙΘ: Σε πείραζε; Ήθελες να σε θυμάται;

ΝΤΙΚ: Δε βαριέσαι, μόνος του θέλει να μπλεχτεί ακόμα παραπάνω. Θα παραιτηθώ απ' αυτή την ιστορία, ας την αναλάβουν άλλοι.

ΙΟΥΔΙΘ: Ήθελες να τον σπάσεις;

ΝΤΙΚ: Να μου μιλήσει σαν ίσος προς ίσο.

ΙΟΥΔΙΘ: Με μας τι θα κάνεις;

ΝΤΙΚ: Πρέπει να βοηθήσετε.

ΙΟΥΔΙΘ: Τι βοήθεια θέλεις;

ΝΤΙΚ: Να καταθέσετε εναντίον του.

ΜΑΡΙΑ: Μας ζητάς, λοιπόν, να πούμε ψέματα; Το αντέχει αυτό η συνείδησή σου; Θέλεις να βάλουμε φυλακή έναν αθώο άνθρωπο;

ΝΤΙΚ: Δε σας ζητάω να πείτε ψέματα. Απλά να παραδεχτείτε τη δική μου αλήθεια που στηρίζετε σε αδιάψευστα στοιχεία. Στην πραγματικότητα σας κάνω κοινωνούς σε μια ανώτερη βαθμίδα γνώσης, που εσείς δεν την έχετε.

ΜΑΡΙΑ: Δηλαδή μας κάνεις και χάρη.

ΝΤΙΚ: Ναι, αλήθεια είναι ό,τι υπηρετεί την εξουσία ή τη θρησκεία. Έτσι ήταν πάντα και έτσι θα είναι πάντα. Και η αλήθεια είναι πως πρέπει να βάλουμε ένα τέρμα στην τρομοκρατία. Ή θα επωφεληθείτε ή θα πληρώσετε. Και αυτό το βρίσκω ιδιαίτερα τίμιο. Ν' αφήσουμε κατά μέρος τους εγωισμούς. Γιατί θέλετε να μου πάτε κόντρα; Να κοιτάξετε το συμφέρον σας και τον εαυτό σας.

ΙΟΥΔΙΘ: Αν καταθέσω εναντίον του, τι θα κερδίσω;

ΜΑΡΙΑ (σπαραχτικά): Τζούντυ!

ΝΤΙΚ: Καταρχήν απαλλάσσετε από την κατηγορία της εμπορίας ναρκωτικών, το μαγαζί της Μαρίας συνεχίζει να βασιλεύει και, τρίτον, οποιαδήποτε βοήθεια από το κράτος. Και το κράτος είναι πολύ πιο γενναιόδωρο απ' ό,τι μπορείτε να φανταστείτε.

ΙΟΥΔΙΘ: Εκατό χιλιάδες δολάρια σε μια ελβετική τράπεζα είναι μέσα στη γενναιοδωρία του κράτους;

ΝΤΙΚ: Και για τις δυο σας;

ΙΟΥΔΙΘ: Όχι κουτοπονηριές, Ντικ. Μου φαίνεται λογικό αυτό το ποσό.

ΜΑΡΙΑ: Θα τρελαθώ, Θε μου, θα τρελαθώ. (Αρχίζει να την πιάνει υστερική κρίση με κλάματα).

- ΝΤΙΚ: Δεν μπορώ να δεσμευτώ με ποσό. Αλλά μπορώ να με-
σολαβήσω και να γίνει μια συμφωνία κυρίων.
- ΙΟΥΔΙΘ (πηγαίνει στη ΜΑΡΙΑ πίσω από την πολυθρόνα και τη
σφίγγει στο στήθος της): Τη φουκαριάρα τη Μαρία, την
έσπασες. Αλήθεια, δε φοβάσαι πως τόση ώρα που μιλά-
με, θα μπορούσε ο Νίκος να το είχε σκάσει;
- ΝΤΙΚ: Τον υποτιμάτε. Ο Νίκος ξέρει πως νεκρός τρομοκράτης
είναι ένοχος τρομοκράτης. Ζωντανός όμως μπορεί να
παίξει με τις ατέλειες του νόμου και να δημιουργήσει
εντυπώσεις.
- ΙΟΥΔΙΘ: Τότε γιατί δεν τον σκότωσες;
- ΝΤΙΚ: Δεν είχα τέτοια εντολή.
- ΜΑΡΙΑ: Θα μπορούσες να σκότωνες και μας;
- ΝΤΙΚ (με ψυχρή απόλαυση): Ναι. Είμαστε σε πόλεμο με την
τρομοκρατία. Σε κάθε πόλεμο υπάρχουν και θύματα.
- ΜΑΡΙΑ: Μα είμαστε αθώοι, και το ξέρεις.
- ΝΤΙΚ: Οι αθώοι είναι πάντα τα πρώτα θύματα του πολέμου.
Αυτό βγαίνει από την ιστορία. Τώρα ζούμε την ιστορία.
Ναι, το ξέρω, είναι σκληρή. Γι' αυτό και σας προτείνω
διέξοδο. Η γυναικεία φύση δεν ταιριάζει σ' αυτά.
- ΜΑΡΙΑ: Θέλω να τελειώσει αυτή η ιστορία. Είναι ένας εφιάλ-
της...
- ΙΟΥΔΙΘ (της κλείνει το στόμα με το χέρι): Μιλάς σαν στρα-
τηλάτης. Μ' αρέσει αυτό. Έχεις δίκιο, Ντικ, η ιστορία
είναι για τους ισχυρούς. (Τον πλησιάζει). Σε είχα υποτι-
μήσει. Αλλά τώρα σε βλέπω αλλιώς. Καταλαβαίνεις;
- ΝΤΙΚ: Όλοι έχουμε να κερδίσουμε αν συνεργαστούμε. Αυτό
είναι σίγουρο.
- ΙΟΥΔΙΘ: Δε με κατάλαβες. (Βγαίνει ο ΝΙΚΟΣ φρεσκοπλυμένος
μ' ένα μικρό σαχ-βουαγιάζ, κοντοστέκεται και παρακο-
λουθεί σαν να βλέπει θέμα για ντοκιμαντέρ). Είσαι καλύ-
τερος από το Νίκο. Νίκησες. Έχεις διαβάσει την Αγία
Γραφή;

ΝΤΙΚ: Δε διαβάζω προπαγανδιστικά βιβλία για τους Εβραίους.

ΙΟΥΔΙΘ: Κρίμα.

ΝΤΙΚ: Γιατί κρίμα;

ΙΟΥΔΙΘ: Γιατί τότε θα πρέπει να σου πω μια ιστορία για το στρατηγό Ολοφέρνη.

ΝΤΙΚ: Και τι σχέση έχω εγώ με τον... πώς τον είπες;

ΙΟΥΔΙΘ: Ολοφέρνη. Είναι μια ιστορία τρελής καύλας. Να σου την πω;

ΝΤΙΚ: Είμαστε σύμφωνοι σ' αυτά που λέγαμε;

ΙΟΥΔΙΘ: Αν συμπεριφερθείς σαν τον Ολοφέρνη, τότε είμαστε σύμφωνοι.

ΝΤΙΚ: Τι πρέπει να κάνω;

ΙΟΥΔΙΘ: Άκου την ιστορία. Στα παλιά χρόνια, στα μέρη της Παλαιστίνης, η πιο όμορφη γυναίκα του Ισραήλ, είχε χηρέψει. Μίζερη κοινωνία, με νόμους και γραφές, παπάδες και ιερατεία που τον έρωτα τον είχαν κάνει αμαρτία. Λες και ο αληθινός Θεός ήταν μπανισιριτζής και δεν είχε άλλη δουλειά να κάνει από το να βλέπει τι γίνεται σε κάθε κρεβατοκάμαρα. Και το κορμί της Ιουδίθ, έτσι τη λέγανε κι αυτήν, έλιωνε από τον πυρετό του έρωτα. Τις νύχτες με φεγγάρια, έβγαινε αλλοπαρμένη και έκοβε κλαδιά από την ακακία της αυλής της και δερνόταν μέχρι που το σταράτο καθαρό δέρμα της γέμιζε πληγές. Πίστευε, πως τιμωρώντας το κορμί της, θα γλίτωνε από τους καημούς του έρωτα. Αλλά γινόταν χειρότερα. Ο έρωτάς της είχε ερωτευθεί τον έρωτά της και δεν υπήρχε άντρας να 'ρθει και να τη λεηλατήσει. Μέχρι που έφτασαν τα μαντάτα, και όλη η Ιουδαία έπεσε σε πανικό. Ο Ολοφέρνης, ο φοβερός στρατηγός που στο διάβα του έκαιγε τις σοδειές, γκρέμιζε τα ιερά και καταργούσε τα σύνορα ήταν προ των Πυλών. Και η πολιορκία κρατούσε, το νερό είχε τελειώσει και τα τρόφιμα λιγοστά. Τα νή-

πια άρχιζαν να πεθαίνουν και δεν άργησαν να γεμίσουν οι πλατείες και οι δρόμοι με νεκρούς της πείνας. Κι αυτή είδε στον Ολοφέρνη τον άντρα της και τον ελευθερωτή. Βγάξει από το μπαούλο της τα νυφικά της, στολίζεται, μυραίνεται, βάφει τα νύχια της και λύνει τα μαλλιά της. Και το μαύρο μετάξι σκέπασε όλη την πλάτη της και έφτασε μέχρι τη μέση της. Είχε πανσέληνο, φεύγει κρυφά και φτάνει στο εχθρικό στρατόπεδο. Οι φαντάροι τα χάνουν από την ομορφιά της και κάνουν πέρασμα. Και φτάνει στη σκηνή του Ολοφέρνη. Και μόλις τη βλέπει ο πολέμαρχος ανοίγει την αγκαλιά του, που ήταν τόσο μεγάλη που σκέπασε όλο τον ορίζοντα. Και σ' αυτό τον ορίζοντα χάθηκε για πάντα η Ιουδίθ. Κλείστηκαν στη σκηνή και ο έρωτας τράνταξε τη γη περισσότερο από τον πόλεμο. (Πηγαίνει και φιλάει τον ΝΤΙΚ με πάθος, αυτός στην αρχή αντιστέκεται και μετά αφήνεται). Έτσι, στρατηγέ μου. Θέλω να σε βάλω σ' ένα βάθρο, να εδώ, πάνω στα όπλα του εχθρού. (Τον παίρνει και τον βάζει πάνω στο κιβώτιο με τα όπλα). Έτσι φαίνεσαι κολοσσός.

ΝΤΙΚ: Τρελή είσαι, μου φαίνεται.

ΙΟΥΔΙΘ: Ναι, είμαι, είμαστε πολιορκημένοι από το δικό σου στρατό. Όπου να 'ναι θα βγει ο Νίκος για να δηλώσει υποταγή. Μπήκες και πόρθησες το σπίτι του, του πήρες τις γυναίκες, και θα 'ρθει μαζί αιχμάλωτος.

ΝΤΙΚ: Είμαι σε υπηρεσία.

ΙΟΥΔΙΘ: Μην το χαλάς τώρα. Κάτσε έτσι. Μαρία έλα κι εσύ. Η βραδιά μας προχωράει συναρπαστικά.

ΜΑΡΙΑ: Σας σιχαίνομαι. Θέλω να φύγω απ' αυτό τον εφιάλτη. Θέλω να φύγω.

ΙΟΥΔΙΘ: Μην την ακούς. Θα καυλώσει μόλις μας δει στην πράξη. Έτσι κάνει πάντα. Το παίζει δύσκολη. Θα βάλω λίγη μουσική. Εδώ είναι υπηρεσία σου (σηκώνει το φουστάνι της). Μουσική μας χρειάζεται. Μουσική. (Φεύγει προς

το στέρεο, βλέπει το ΝΙΚΟ). Νάτος, πολέμαρχέ μου, έτοιμος να φορέσει αλυσίδες. Σκλάβος σου.

ΝΤΙΚ: Παιδιά, να σοβαρευτούμε. Είμαι σε υπηρεσία. Τζούντυ, άλλη φορά.

ΙΟΥΔΙΘ: Μην τα χαλάς. Θα με απογοητεύσεις. Μπορεί και να χαλάσει η συνεργασία μας. Διάλεξε επιτέλους. Μπάτσος ή στρατηλάτης;

ΝΤΙΚ (διστάζει, πάει να κατέβει, τελικά στέκεται): Ποτέ δεν μου έτυχε κάτι τέτοιο.

ΙΟΥΔΙΘ: Τότε μην το χάσεις. (Πηγαίνει και ανοίγει το ραδιόφωνο. Η φωνή του ΣΠΗΚΕΡ ακούγεται σαν ποδοσφαιρική συνάντηση).

ΣΠΗΚΕΡ: Ακούτε το Ράδιο Χ. Ακτινογραφία στα γεγονότα. Όπως πάντα βρισκόμαστε εκεί που κανείς άλλος σταθμός δεν μπόρεσε να φτάσει. Ακούτε σε απευθείας σύνδεση τη σύλληψη του διάσημου Έλληνα κινηματογραφιστή Νίκου Καλοζενόπουλου, ή όπως είναι γνωστός Νικολά Καλό. Αγαπητοί μας ακροατές, από το βαν του σταθμού μας που βρίσκεται παρκρισμένο ακριβώς έξω από το σπίτι του περίφημου και πολυβραβευμένου ντοκιμαντερίστα, ο Χάρης Λαμπρόπουλος είναι μαζί σας για να σας δώσει κάθε λεπτομέρεια. Η συναρπαστική Ιουδίθ είναι μέσα στο σπίτι και ο σταθμός μας αναμεταδίδει όλα όσα συμβαίνουν.

ΝΤΙΚ (πηγαίνει στο τηλέφωνο και βγάζει τον κοριό).

ΡΑΔΙΟ: Ακούτε, αγαπητοί μου φίλοι, τη συνέχεια του συναρπαστικού διαλόγου:

ΙΟΥΔΙΘ: Έχεις διαβάσει την Αγία Γραφή;

ΝΤΙΚ: Δε διαβάζω προπαγανδιστικά βιβλία για τους Εβραίους.

ΙΟΥΔΙΘ: Κρίμα.

ΝΤΙΚ: Γιατί κρίμα;

ΙΟΥΔΙΘ: Γιατί τότε θα πρέπει να σου πω μια ιστορία για τον στρατηγό Ολοφέρνη.

ΝΙΚΟΣ (πηγαίνει και κλείνει το ραδιόφωνο). Τέλειωσε η επίσκεψή σου, Ντικ. Είσαι ελεύθερος να φύγεις.

ΜΑΡΙΑ: Όλα όσα ειπώθηκαν εδώ μέσα ακούστηκαν από το ραδιόφωνο;

ΙΟΥΔΙΘ (θριαμβευτικά): Όλα, όλα, με μια διαύγεια ήχου φοβερή.

ΝΤΙΚ: Η εκπομπή όμως τελείωσε εδώ. (Δείχνει τον κοριό).

ΜΑΡΙΑ: Είχες συνδέσει το τηλέφωνο με το ραδιόφωνο;

ΙΟΥΔΙΘ: Ξέρεις πως έχω νυχτερινή εκπομπή.

ΝΤΙΚ: Το ένταλμα σύλληψης είναι εδώ. Ισχύει, ξέρετε, και μετά την εκπομπή. Απλά επιβαρύνετε τη θέση σας. Και τώρα πια δε θα υπάρξει έλεος. Ολοφέρνης λοιπόν Ιουδίθ,

ε;

ΙΟΥΔΙΘ: Ποιος σου είπε να μη διαβάζεις Αγία Γραφή; Εγώ σε προειδοποίησα.

ΝΤΙΚ: Και τι θα άλλαζε;

ΙΟΥΔΙΘ: Γιατί θα ήξερες πως η Ιουδίθ γάμησε τον Ολοφέρνη κυριολεκτικά. Του έκοψε το κεφάλι, το έβαλε σ' ένα παλούκι, και το κάρφωσε πάνω στο κάστρο. Το δικό σου κεφάλι είναι στη θέση του. Πρέπει να μου χρωστάς χάρη!

ΝΤΙΚ: Ναι, είναι.

ΙΟΥΔΙΘ: Μιλούσες για την ιστορία, προηγούμενα. Πιάστηκες αδιάβαστος.

ΝΤΙΚ: Λοιπόν, όλοι στη σειρά και πάμε.

ΝΙΚΟΣ: Δεν ξέρω πώς θα το πάρεις αυτό, αλλά είναι φιλική τεχνοκρατική συμβουλή. Πρέπει να υποχωρήσεις τώρα. Κινδυνεύεις να χάσεις τη θέση σου.

ΝΤΙΚ (βγάζει το περιστροφό του): Προχωρήστε γραμμή για την κλούβα. Μην πει κανείς σας τίποτα. (Σηκώνονται όλοι και κατευθύνονται στην έξοδο. Ο ΝΤΙΚ κάθεται στην πολυθρόνα και στρέφει το περιστροφό στο ανοιχτό του

στόμα). Αν πιέσω τη σκανδάλη, αυτό είναι το τέλος σας. Αυτό θα είναι η δικιά μου εκπομπή. Σας το είπα: γελάει καλά όποιος γελάει τελευταίος. (Σημαδεύει με το πιστόλι διάφορα σημεία του κεφαλιού του, το παίζει σαν σεσουάρ, τρελά, σταματάει απότομα και το βάζει στη θήκη). Ο αγώνας συνεχίζεται όμως. Ο πρώτος γύρος τέλειωσε. Έχασα στον πρώτο γύρο. Υπάρχει και ρεβάνς. Ας πούμε πως ποτέ δεν ήρθα εδώ. Ή, τουλάχιστον, έφτασα πολύ κοντά. (Σηκώνεται και τους κοιτάζει). Μη στεναχωριέστε που φεύγω. Θα τα ξαναπούμε όσο γίνεται πιο σύντομα. Σας το υπόσχομαι. (Φεύγει σχεδόν τρέχοντας).

ΙΟΥΔΙΘ (τον ακολουθεί στην πόρτα και του φωνάζει): Θα σε περιμένουμε. Την άλλη φορά θα σου έχω κάτι καλύτερο. Θα σε βγάλω στην τηλεόραση.

ΜΑΡΙΑ: Είμαι έτοιμη να λιποθυμήσω. Τι βραδιά, Θε μου, τι βραδιά. Έχω μια εξάντληση. (Κάθεται στον καναπέ).

ΝΙΚΟΣ: Έχω μια φοβερή υπερένταση. Τα νεύρα μου έχουν γίνει σύρματα. Ποια θα 'ναι η συνέχεια;

ΙΟΥΔΙΘ (στο δικό της κλίμα): Τώρα ζούμε ένα θρίαμβο. Ν' ανοίξουμε σαμπάνιες. Να πανηγυρίσουμε.

ΜΑΡΙΑ: Έχω ένα άσχημο προαίσθημα. Σαν να βρέθηκα ξαφνικά χαμένη σε μια γκρίζα καταχνιά. (Παύση, μ' ένα χαμόγελο Τζοκόντας). Και αν σας πω μέσα σ' όλα αυτά τι σκέφτομαι, θα με πάρετε για τρελή.

ΝΙΚΟΣ: Σκέφτεσαι τον Ντικ.

ΜΑΡΙΑ: Ναι, τον λυπήθηκα το φουκαρά.

ΙΟΥΔΙΘ: Χαρακτηριστικό δικό σου, Μαρία. Πώς θα μπορούσες, αλήθεια, ν' αντιδράσεις αλλιώς.

ΜΑΡΙΑ: Τον είδατε πώς έφυγε; Τον είδατε πώς μας κοιτούσε; Σαν σκυλί που το πετροβολάνε.

ΙΟΥΔΙΘ: Μακάρι να είχα μια πέτρα από γρανίτη να του την

πέταγα στο κεφάλι και να τον αφήνα στον τόπο. Καταλαβαίνεις, Μαρία, πού θα είμαστε τώρα;

ΜΑΡΙΑ: Τι να κάνω, έτσι σκέφτομαι. Και συ, Νίκο, τα παρακολουθούσες όλα και δεν είπες τίποτα.

ΝΙΚΟΣ: Εγώ ήξερα την ιστορία της Ιουδίθ.

ΜΑΡΙΑ: Σωστά, εσύ είσαι μελετημένος γκόμενος. Ούτε καν παραδέχτηκες πως τον ήξερες. Κι ενώ σήμαινε τόσα πολλά για σένα, τον πάτησες σαν σκουλήκι.

ΝΙΚΟΣ: Πρέπει να δεις την Ιουδίθ λιωμένη με το παπάκι της στην ασφάλτο; Γιατί αυτό μπορεί να 'ναι η επόμενη επίσκεψη του Ντικ.

ΜΑΡΙΑ: Δεν μπορεί.

ΝΙΚΟΣ: Πότε κατάλαβες για να καταλάβεις και τώρα. Αυτός ο άνθρωπος μπήκε εδώ μέσα για να μας δέσει. Το καταλαβαίνεις τι σημαίνει; Να είσαι μήνες σ' ένα σκοτεινό κελί, βρώμικη, χωρίς σερβιέτες ν' αλλάξεις, και κάθε τόσο ν' ανοίγουν το κελί σου και να σε βρίζουν, να σε απειλούν, να σε φτύνουν, χωρίς να έχεις καμιά δυνατότητα άμυνας; Αντέχεις να σου πω κι άλλα;

ΙΟΥΔΙΘ (από το μπαλκόνι): Φύγανε τα κρις-κραφτ τους και η θάλασσα έπεσε. Μοιάζει με μια απέραντη λίμνη, ήρεμη, αρυτίδιαστη. Ελάτε να δείτε. Βγαίνει ο ήλιος.

ΜΑΡΙΑ: Πάμε να δούμε την ανατολή. Μια νέα μέρα, ήδη αυτά που έγιναν είναι χτες. (Πηγαίνει στο μπαλκόνι). 'Αμα κοιτάς τον ήλιο που ανατέλλει, μοιάζει σαν να μην υπάρχει κοινωνία. Λες κι αυτός είναι η μόνη αλήθεια. Νίκο, έλα. 'Όλα είναι ήδη χτες.

ΝΙΚΟΣ: 'Όλα είναι ήδη αύριο. Θα σας ετοιμάσω πρωινό.

ΙΟΥΔΙΘ: Για φαντάσου σε τι κόσμο ζούμε. Να υπάρχει άραγε μέρος στον κόσμο, που να μπορείς να κλείσεις το σπίτι σου, και κανένας να μην μπορεί να μπει μέσα; Πόσο θα ήθελα ένα τέτοιο σπίτι.

ΜΑΡΙΑ: Φοβάμαι για όλα αυτά, Ιουδίθ. Φοβάμαι για σένα. Δε

νομίζω πως θα σου συγχωρέσουν ποτέ αυτό που τους έκανες.

ΙΟΥΔΙΘ: Το ξέρω. Αλλά αν μπορούσα, θα το ξανάκανα. Είμαι καλά. Το γλέντησα με την ψυχή μου.

ΜΑΡΙΑ: Εγώ γιατί σκέφτομαι τον Ντικ, μπορείς να μου το εξηγήσεις; Γιατί να τον λυπάμαι;

ΙΟΥΔΙΘ: Γιατί είναι για λύπηση. Κι αυτό θα τον κάνει πολύ πιο επικίνδυνο απ' ό,τι ήταν. Εγώ αν τον λυπηθώ, σημαίνει πως παραδίδομαι άνευ όρων.

ΜΑΡΙΑ: Γιατί να 'ναι τα πράγματα τόσο περίπλοκα; Τελικά είμαι απλοϊκός άνθρωπος. Και όλα μου φαίνονται τόσο μακριά. Σχεδόν σαν να μην έγιναν σε μένα. Σαν να ήταν κάποιο θεατρικό έργο.

ΙΟΥΔΙΘ: Αν ήταν θεατρικό έργο θα ήταν υπερβολικό. Κανένας δε θα πειθόταν. Μόνο η ζωή μπορεί να δημιουργήσει τέτοιες απίθανες καταστάσεις. (Ο ΝΙΚΟΣ ψάχνει στο ραδιόφωνο για ειδήσεις).

ΡΑΔΙΟ: Σχετικά με τη σύλληψη του γνωστού σκηνοθέτη Νίκου Καλοξενόπουλου, το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, ανακοίνωσε άγνοια για το συμβάν, και το όλο θέμα προέκυψε από μια ραδιοφωνική εκπομπή νυχτερινής φαντασίας. Η συντάκτις της εκπομπής επανειλημμένως έχει παραβιάσει τον κώδικα της δημοσιογραφικής δεοντολογίας και οι εκπομπές της έχουν προκαλέσει έντονες αντιδράσεις. Η εισαγγελία Αθηνών έχει επιληφθεί του θέματος.

ΙΟΥΔΙΘ: Κλείσ' το, Νίκο. Αρκετά δουλέψαμε. Κλείσ' το μη μας χαλάσει την ανατολή. (Ο ΝΙΚΟΣ κλείνει το ραδιόφωνο).

ΝΙΚΟΣ: Το πρωινό είναι έτοιμο. Φτιάχτε το τραπέζι να σερβίρω. (ΜΑΡΙΑ και ΙΟΥΔΙΘ βάζουν στο κέντρο του μπαλκονιού ένα τραπέζι και τρεις καρέκλες. Η ΜΑΡΙΑ βάζει ένα τραπεζομάντιλο και η ΙΟΥΔΙΘ φέρνει ένα βάζο με λουλούδια. Ακούγεται πιάνο που δυναμώνει μέχρι το τέ-

λος. Ο ΝΙΚΟΣ πηγαίνει το δίσκο στο τραπέζι. Τα κορίτσια έχουν κάτσει στις δυο άκρες αφήνοντας το κέντρο για κείνον. Τα φώτα του κυρίως σκηνηκού χαμηλώνουν και προβάλλεται το τραπέζι σαν πίνακας για να γίνει το τελικό ταμπλό-βιβάν).

ΝΙΚΟΣ: Αυτός ο ήλιος θα μπορούσε να ήταν και η ανατολή του μεσαίωνα. Τον πρώτο μαύρο άγγελο τον είδαμε.

ΜΑΡΙΑ: Είναι μια καθαρή, υπέροχη ανατολή, Νίκο. Τίποτα άλλο. Ήλιος, χαρά Θεού. Αυτό μου φτάνει (Παύση). Έχω μια νοσταλγία για κάτι παλιό, δεν ξέρω τι είναι, αλλά ήταν σίγουρο. Κάτι σαν μια παλιά ευτυχισμένη οικογένεια που βγήκε φωτογραφία και βρέθηκε μετά από χρόνια σε κάποιο σκονισμένο άλμπουμ, στα παλιατζίδικα.

ΙΟΥΔΙΘ: Θα μπορούσε να ήταν τώρα αυτή η φωτογραφία. Μπροστά στον ήλιο, ευτυχισμένοι, αγαπημένοι, χαμογελαστοί. Να τη βρει κάποιος, ύστερα από χρόνια.

ΝΙΚΟΣ: Ναι, ναι. Σωστά. Θα ήταν η μεγαλύτερη δυνατή πρόκληση που θα μπορούσαμε να τους κάνουμε, ύστερα από μια τέτοια βραδιά.

ΜΑΡΙΑ: Τότε να την κάνουμε.

(Γελάνε, το χαμόγελο σταθεροποιείται, φωτογραφία στο τραπέζι. Πιάνο δυνατά, χαμηλώνουν τα φώτα).

Ακράτα, Ιούλης-Αύγουστος 1991

εκδόσεις «γνώση»

Περικλής Κοροβέσης
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΙΟΥΔΙΘ

Στοιχειοθεσία:
«θυμέλη» Γ. Κανέλλος & Σια Ο.Ε.
Εκτύπωση, Βιβλιοδεσία: Ευρωτύπ Α.Ε.

Σε μια χώρα που καταστρέφει συστηματικά τον πολιτισμό της, την πνευματική και υλική παραγωγή της, δηλητηριάζει τη γη της, τα νερά της και τον αέρα της, υπάρχει τόπος για τη δημιουργία; Ναι, αν κάποιος αποφασίσει πως θέλει να ζήσει, να επικοινωνήσει με τους δικούς του όρους, επιλέγοντας μια προσωπική ζωή, όσο κι αν αυτή μοιάζει με πρόκληση. Το κράτος όμως έχει το δικαίωμα να σ' ενοχοποιήσει γι' αυτό και μάλιστα να υποστείς τις συνέπειες ενός διωγμού; Αυτά είναι μερικά από τα ερωτήματα που θέτει ο συγγραφέας με αυτό το θεατρικό έργο, αναπλάθοντας ελεύθερα στη σύγχρονη Ελλάδα την ιστορία της Ιουδίθ.